

รายงานการพัฒนาการใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษ
เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร

นางทิพาพร ทองแสน
ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา อุบลราชธานี อำนาจเจริญ
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ
พ.ศ. ๒๕๖๔

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง	รายงานการพัฒนาการใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร
ผู้วิจัย	นางทิพาพร ทองแสน
ตำแหน่ง	ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียน	โพธิ์ไทรพิทยาคาร ๕ หมู่ ๑๕ ตำบลโพธิ์ไทร อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี ๓๔๓๔๐ Tel. ๐๘๙๕๘๕๕๓๑๐ (Email. tipaporn@phosai.ac.th)
ปีการศึกษา	๒๕๖๔

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคารให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร 3) เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทร พิทยาคาร และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 180 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน 2) ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร จำนวน 5 ชุด 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบทดสอบการพูดเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 2.16 ถึง 7.72 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.95 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และค่าสถิติ t (Dependent Sample)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ร้อยละ 79.5 และประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ทางการเรียน (E_2) ร้อยละ 81.7 แสดงว่ามีประสิทธิภาพ 79.5/81.7 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ระหว่างก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.553 ซึ่งหมายถึงโดยภาพรวมนักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นเท่ากับ 0.553 หรือคิดเป็นร้อยละ 55.30 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
4. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร โดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	๑
หลักการความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๕
แนวคิด/ทฤษฎี	๑๓
กรอบแนวคิดการวิจัย	๓๑
วัตถุประสงค์การวิจัย	๓๒
สมมติฐานการวิจัย	๓๒
ตัวแปรและนิยามตัวแปร	๓๓
ประชากร	๓๕
กลุ่มตัวอย่าง	๓๕
เครื่องมือวิจัย	๓๕
การเก็บรวบรวมข้อมูล	๓๖
การวิเคราะห์ข้อมูล	๓๖
ผลการวิจัย	๔๑
การอภิปรายผล	๔๓
ข้อเสนอแนะ	๔๘
การนำผลการวิจัยไปใช้	๔๘
บรรณานุกรม	๔๙
ภาคผนวก	๕๒

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกปัจจุบันเป็นโลกของยุคโลกาภิวัตน์ ความเจริญก้าวหน้าทางการสื่อสารและการคมนาคมทำให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วและการเดินทางส่งผลให้ประชากรโลกที่ต่างชาติต่างภาษากันมีโอกาสนี้และความจำเป็นที่ต้องติดต่อสื่อสาร ซึ่งประชากรโลกส่วนใหญ่นิยมใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางเพื่อการสื่อสาร ประเทศไทยได้รับผลกระทบจากสถานการณ์นี้ด้วยส่งผลให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในสังคมไทย เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญเพื่อการสื่อสารในทุกด้าน เช่น การประกอบอาชีพ การท่องเที่ยว การพักผ่อนหย่อนใจและส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและการจัดการศึกษาที่จะต้องให้ความสำคัญกับการศึกษาภาษาอังกฤษ การรู้ภาษาอังกฤษจะช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างชนชาติไทยและชนชาติอื่นมีความได้เปรียบในด้านการสื่อสาร สามารถเข้าใจความรู้สึกนึกคิด ทัศนคติ และวัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้า ทางวิทยาการสมัยใหม่ทันต่อเหตุการณ์ ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของโลกและ สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังนั้น ในการพัฒนาคนจึงต้องพัฒนาให้มีความรู้ความสามารถและทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในยุคโลกาภิวัตน์ เช่น ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์ รวมทั้งความสำคัญของวิทยาการสมัยใหม่ควบคู่กับภูมิปัญญาไทย (รุ่ง แก้วแดง 2542 : 46 - 48) เด็กไทยจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาได้มากกว่า 1 ภาษา และสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารระดับสากลได้ด้วย มีความรู้ความภาคภูมิใจในวัฒนธรรม สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนา การเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ ดังนั้นครูจึงต้องมีความสามารถในการจัดการเรียน การสอนที่สอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกและเทคโนโลยีและสามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนา ศักยภาพได้อย่างเต็มที่ (รุ่ง แก้วแดง 2541 : 53)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้กำหนดแนวการจัดการศึกษาของชาติไว้ในหมวด 4 มาตรา 22 - 30 ดังนี้

1. การจัดการศึกษาต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองและถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ
2. บูรณาการความรู้ คุณธรรมและกระบวนการเรียนรู้ตามความเหมาะสม
3. เน้นหาความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับตนเอง และความสัมพันธ์ของตนเองกับสังคม ทักษะทางด้านวิทยาศาสตร์ ด้านคณิตศาสตร์ ด้านภาษาและทักษะในการประกอบอาชีพ
4. แนวทางในการจัดกระบวนการเรียนรู้ จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมสอดคล้องกับ ความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคลให้มีการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ และประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาจัดการเรียน การสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนและสมดุลกัน ส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถจัด บรรยายภาพ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการ ประเภทต่าง ๆ การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานหนึ่งใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่กำหนดให้เป็นองค์ความรู้และกระบวนการเรียนรู้ที่จะเสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ สำหรับกลุ่มภาษาต่างประเทศกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษในทุกช่วงชั้น (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2545 : 1) การเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างจากการเรียนสาระการเรียนรู้อื่น เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการงานอาชีพ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ดี ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสดูฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดการกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษาจึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner-Independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) ทั้งด้านการใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ รวมทั้งเพื่อการศึกษาต่อ และในการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้ (กรมวิชาการ 2545 :2) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ อัญชลี แจ่มเจริญ และจินตนา สุขมาก (2532 : 4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้กันแพร่หลายทั่วโลก เป็นกุญแจแห่งคลังความรู้และเป็นสื่อสำคัญในการติดต่อกับต่างประเทศ ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น การซื้อ-ขาย สินค้าจะมีหลากหลายภาษาอังกฤษกำกับอยู่ด้วย ภาษาอังกฤษช่วยให้มีพื้นฐานในการศึกษาต่อ และช่วยในการศึกษาความรู้เพิ่มเติมในวิชาอื่น ๆ ทุกวันนี้ตำราวิชาการทั้งหลายที่มีคุณค่าอันส่วนใหญ่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ ผู้รู้ภาษาอังกฤษย่อมได้เปรียบในการศึกษาค้นคว้า เช่นเดียวกับ อรพิน พจนานนท์ (2537 :3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลสามารถใช้ได้กับคนเกือบทุกชนชาติ ภาษาอังกฤษเป็นบันไดสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ การแลกเปลี่ยนความรู้หรือวิทยาการใด ๆ ย่อมต้องอาศัยภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน สินค้าจากต่างประเทศของทุกประเทศ คำแนะนำในการใช้สินค้าต่าง ๆ จะมีภาษาอังกฤษควบคู่อยู่กับภาษาอื่นเสมอ ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือไปสู่ตลาดแรงงานในต่างประเทศ คนไทยที่ต้องการไปทำงานในต่างประเทศ จะต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษพอที่จะสื่อสารได้ภายในชุมชน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วย

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำความเข้าใจแลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์ และความรู้สึกในเรื่องต่าง ๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษาด้วยความสัมพันธ์กับชุมชนโลก (Communities) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชน เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการตระหนัก ถึงความจำเป็น และเห็นความสำคัญในการปรับปรุง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน ให้มีทักษะในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่ใช้ (Cognitive Linguistic Function) การเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม (Socio Culture Function) ให้ความเข้าใจวัฒนธรรมอันหลากหลาย เพื่อการเข้าสู่สังคมของเจ้าของ ภาษาได้อย่างเหมาะสม และสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลกได้

ดังนั้น หลักสูตรจะต้องยืดหยุ่นให้ท้องถิ่นได้พัฒนาให้สอดคล้องกับสภาพผู้เรียน และ สถานภาพความต้องการของท้องถิ่น เช่นเดียวกับที่ ดอลล์ (Doll, 1992 : 22 , อ้างถึงใน ประเทือง แมลงกู. 2537 : 1) ได้กล่าวไว้ว่า แนวโน้มการจัดหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาของประเทศ สหรัฐอเมริกา ในศตวรรษที่ 21 นั้นเป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้โรงเรียนจัดโปรแกรมการเรียน การสอนให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความต้องการของท้องถิ่น โดยให้ครูผู้สอนมีโอกาส ปรับปรุงและเลือกแนวการสอนได้ด้วยตนเองเพื่อช่วยให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูงสุด และ บรรลุวัตถุประสงค์ทางการเรียนการสอนตามที่หลักสูตรกำหนดมากที่สุด

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าวที่มุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้นั้น มีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ด้าน คือ

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic or Grammatical Competence)
2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence)
3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence)
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic or Strategic Competence)

วิธีสอนที่นิยมใช้ในปัจจุบันได้แก่วิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยที่บทเรียนและสื่อการเรียนภาษาอังกฤษ ควรมีเนื้อหาของภาษาที่มีความใกล้เคียงกับ สถานการณ์จริง ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน (Authentic text) และนำมาใช้ในกิจกรรมการเรียน การสอน เพื่อฝึกฝนประสบการณ์ทางภาษาในการสื่อสารภายใต้สถานการณ์จริง เน้นการใช้ภาษา มากกว่าการเข้าใจว่าภาษาคืออะไรและเป็นอย่างไร แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การใช้ภาษา เพื่อนำไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสารเป็นการใช้ภาษาระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร เพื่อให้การสื่อสารถูกต้องเหมาะสมเป็นที่ ยอมรับในสังคม อาจกล่าวได้ว่าแนวความคิดเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารนี้พัฒนามาจาก ความคิดของชอมสกี (Chomsky, 1965 : 4, อ้างถึงใน ทันทิวิภา สุรวัต. 2540 : 3) ที่ว่าทุกคนมี ความสามารถที่จะเข้าใจภาษา (Competence) และ ความสามารถในการแสดงออกทางภาษา (Performance)

แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในปัจจุบัน มีจุดเน้นที่การส่งเสริมให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้ได้ให้เกิดประโยชน์ในการสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ ผู้สอนจึงควรต้องใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้มากที่สุด เพื่อเป็นแบบอย่างแก่นักเรียน สเวน (Swain. 1984 : 7 – 18, อ้างถึงใน ทันทิwa สุรวัตร. 2540 : 4) ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic or Grammatical Competence) คือการใช้ภาษาครบทุกทักษะ โดยมีองค์ประกอบทางภาษาได้แก่ เสียง ศัพท์และไวยากรณ์ เป็นแกนในการสื่อสาร ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) คือความสามารถ ที่จะใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของสังคม ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือมีความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยคและความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic or Strategic Competence) คือความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยาท่าทาง สีหน้า ท่าทางและน้ำเสียงในการสื่อความหมายซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแนวการสอนนั้น แบบเรียนและสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นจึงมีการนำเนื้อหาของภาษา ที่มีความใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียน มาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อฝึกฝนประสบการณ์ทางภาษาในการสื่อสารภายใต้สถานการณ์จริง (Finocchiaro and Brumfit. 1983 : 90)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดมีความสำคัญมาก นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องแล้ว ยังเป็นพื้นฐานที่นำไปสู่การอ่านและการเขียนอีกด้วย นอกจากนี้การสื่อความหมายด้วยคำพูดเป็นการสื่อความหมาย ที่สะดวกและใช้กันมากที่สุด นั่นคือสามารถเปล่งเสียงออกมาได้อย่างรวดเร็วและสามารถแสดงสีหน้าหรือ ท่าทางประกอบได้และยังได้ข้อมูลย้อนกลับจากผู้ฟังในทันที (อรุณี วิริยะจิตรรา. 2532 :155) ซึ่ง เออร์ (UR. 1968 : 120, อ้างถึงใน ชูลิพร เพียรช่าง. 2544 : 2) ได้กล่าวว่าในบรรดาทักษะทั้ง 4 ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง เนื่องจากว่าเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ในภาษานั้นได้อย่างชัดเจน แครอล (Caroll. 1977 : 1) กล่าวว่า ความสามารถที่จะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองมากที่สุดคือ ความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว และความสามารถในการเข้าใจภาษาที่พูดโดยเจ้าของภาษา

ช่อเพชร เสียงสมวงศ์ (2529 : 100) ได้สรุปผลจากการวิจัยเรื่องปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เรื่องที่มีปัญหามากคือ การฝึกทักษะการพูด การส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสดูภาษาต่างประเทศ และจากผลสำรวจของหน่วยสันติภาพอเมริกา ประจำประเทศไทย (EFL Conference Research Manual 1991 : 3, อ้างถึงใน เยาวภา ลอยทะเล. 2544 : 3) ที่สำรวจจากอาสาสมัครหน่วยสันติภาพอเมริกา ที่ปฏิบัติหน้าที่สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั่วประเทศพบว่า ทักษะการพูด เป็นทักษะที่อ่อนที่สุดของนักเรียนไทย โดยมีสาเหตุจากห้องเรียนที่ใหญ่ และจำนวนนักเรียนมาก ทำให้โอกาสในการฝึกพูดมีไม่ทั่วถึง ครูไม่พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน อีกทั้งวัฒนธรรมไทยบางประการมีข้อจำกัด ให้ผู้เรียนไม่กล้าแสดงออกอย่างอิสระ

จากจุดหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาคนไทย (ข้อ 2) ให้มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต (ข้อ 4) มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและ

การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (ข้อ 5) มีมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

อำเภอโพธิ์ไทร เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี ที่มีแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งและหลากหลายประเภท ได้แก่ สามพันโบก หาดสกลี หาดหงส์ เสาเฉลียง ผาชัน ผาสามหมื่นรู ผาหมาว้อ ถ้ำมิด ภูสมุย วนอุทยานภูป้อม ฯลฯ เป็นต้น

การบูรณาการสาระความรู้ต่าง ๆ เป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง จากความสำคัญของการอนุรักษ์เผยแพรภูมิปัญญาท้องถิ่น จากจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนพิจารณาเห็นว่า การที่จะแก้ปัญหการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เหมาะสมกับสังคมปัจจุบันก็คือการแก้ไขด้วยการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนอย่างใหม่ และจะต้องพยายามแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ มาใช้เพื่อช่วยแก้ปัญหา ปรับปรุงและส่งเสริมการจัดการศึกษาให้สนองต่อความต้องการและการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ (ทิศนา ขัมมณี. 2526 : 9) เนื่องจากเป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ซึ่งควรจะได้รับความสะดวก เอาใจใส่มากยิ่งขึ้น จากการศึกษาความคิดเห็นของนักการศึกษา นักวิชาการ และผลจากการวิจัยพบว่า การพัฒนาสื่อการเรียนรูประกอบการเรียนการสอนเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถนำมาใช้แก้ปัญหาดังกล่าว ได้ตามแนวคิดของนักการศึกษาเกี่ยวกับคุณค่าหรือประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ จอห์น ดีวอี้ (John Dewey. 1970:46) ได้ให้ทัศนะในเรื่องการเรียนการสอนไว้ว่าบุคคลจะเจริญงอกงามทุกด้านต้องสอนให้เรียนรู้ด้วยการกระทำ (Learning by doing) การสอนควรคำนึงถึงหลักการสำคัญ คือการให้ผู้เรียนเป็นผู้กระทำหรือผู้ปฏิบัติซ้ำ ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (กิ่งดาว พุทธิพันธ์. 2534 : 14) ซึ่งสอดคล้องกับ ศศิธร สุทธิแพทย์ (อ้างถึงใน ประสงค์ วิทยานสุข. 2532 : 52) กล่าวว่า สิ่งหนึ่งที่จะช่วยการสอนของครูให้ประสบผลสำเร็จ คือ แบบฝึกหัด ยูพา ยัมพงษ์ (2532 : 15) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ
2. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริม และความเอาใจใส่ของครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. การฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลนี้ได้แก่

- 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น
- 4.2 ฝึกซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง
- 4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ฝึก
5. การให้นักเรียนทำแบบฝึกจะช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือจุดบกพร่องของเด็กได้
6. แบบฝึกหัดที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงาน และเวลาในการเตรียม สร้างแบบฝึก รัชณี ศรีไพรวรรณ (2527 : 189) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทางภาษาว่า

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น

2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลงานของตนเองได้
4. ฝึกให้เด็กทำงาน มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ (2535 : 3) กล่าวว่า “แบบฝึกหัดมีไว้ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อช่วยเสริมให้เกิดทักษะและความแตกฉานในบทเรียน” การฝึกทักษะทางภาษานั้นจะอาศัยเฉพาะแบบเรียนและแบบฝึกหัดในแบบเรียนเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ การสร้างแบบฝึกหัดมีประโยชน์ต่อผู้สอนและผู้เรียนหลายด้าน ดังนี้

1. เป็นอุปกรณ์ช่วยลดภาระในการผลิตสื่อใช้เองของครูได้มากระดับหนึ่ง
2. ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาให้ดีขึ้น
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในทาง

จิตใจมากขึ้น

4. ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน
5. เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจบบทเรียนแล้ว
6. ช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง
7. ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน
8. ช่วยให้นักเรียนพักผ่อนได้เต็มที่ นอกเหนือจากที่เรียนในเวลาเรียน
9. ช่วยประหยัดแรงงานและเวลาของครู 10) ช่วยให้นักเรียนเห็นความก้าวหน้า

ของตนเอง วนิดา สุขวนิช (2536 : 36) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ไว้ดังนี้

1. แบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระเบียบ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลด

ภาระของครูได้มาก

2. แบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากนักเรียนมี

ความสามารถทางด้านภาษาแตกต่างกัน การให้นักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสม กับความสามารถ ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น

3. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน โดยมีการฝึกซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง
4. แบบฝึกเป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาให้ดีขึ้น
5. แบบฝึกช่วยเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง
7. การให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน

ได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันเวลาที่

8. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือจะช่วยให้นักเรียนได้

ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดเวลา ในการที่ต้อง

เตรียมแบบฝึกหัดอยู่ตลอดเวลาในด้านผู้เรียนไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกหัดจากตำราหรือกระดานดำ ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้นและแบบฝึกทำให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นความก้าวหน้าของตนเอง

ยุภาภรณ์ ขาวเชียงขวาง (2537 : 16) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกว่าแบบฝึกเป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มากเพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างมีระบบระเบียบ แบบฝึกช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้น ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล แบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จ นอกจากนี้แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทนโดยฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ ฝึกซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง และเน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก

อดุลย์ ภูปลื้ม (2539 : 24 – 25) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดฝึกหัดไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
2. ช่วยให้ผู้เรียนจำเนื้อหาบทเรียนได้คงทน
3. ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน
4. ทำให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเอง
5. สามารถนำชุดฝึกหัดมาทบทวนเนื้อหาเดิมได้ด้วยตนเอง
6. ทำให้ผู้สอนสามารถทราบความบกพร่องของนักเรียน

จากแนวคิดของนักวิชาการและประโยชน์ของแบบฝึก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาการใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร เพื่อเป็นการตอบสนองต่อหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น ความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนและเพื่อให้นักเรียนมีการเรียนรู้แบบบูรณาการและที่สำคัญคือ เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูด

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ โดยเรียงตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3. แบบฝึกทักษะ
4. ความพึงพอใจ
5. แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีสิ่งที่ควรคำนึง คือ การจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เป้าหมายของการสอนพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารได้ ซึ่งมีผู้รู้ได้เสนอแนะหลักในการจัดการเรียน การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

มอร์โรว์ (Morrow 1981 : 59 –66) ได้เสนอแนะหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้เพื่อให้ครูผู้สอนเลือกไปปรับใช้เป็นหลักการของตนเอง ดังต่อไปนี้

1. ผู้สอนควรมีการวางแผนการสอนโดยมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนในแต่ละคาบเรียน กล่าวคือ มีการกำหนดว่าเมื่อผู้เรียนผ่านการเรียนในแต่ละคาบไปแล้ว ผู้เรียนจะสามารถทำกิจกรรมในการใช้ภาษาสื่อสารอะไรได้ เช่น ในการฝึกทักษะการพูดอาจมีจุดหมายเพื่อถามทิศทาง เป็นต้น

2. ผู้สอนควรตระหนักว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการที่ไม่หยุดนิ่ง และไม่สามารถแยกเป็นส่วน ๆ ได้โดยไม่ทำลายธรรมชาติของกระบวนการสื่อสาร แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเกี่ยวข้องกับภาษาในระดับที่สูงกว่าระดับประโยค และเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่แท้จริง

3. กระบวนการในการสื่อสารมีความติดเทียมกับรูปแบบภาษา โดยกิจกรรมการฝึกฝนทางภาษาจะมีลักษณะเพื่อการสื่อสารมากขึ้น หากมีปัจจัย 3 ประการ คือ

3.1 ช่องว่างของข้อมูล (Information gap) เป็นการเติมช่องว่างของข้อมูลเพื่อให้เกิดการสื่อสาร

3.2 การเลือกสิ่งที่ต้องการจะพูด (Choice) ผู้มีส่วนร่วมในการสนทนาควรมีโอกาสเลือกเรื่องที่จะพูด และวิธีการพูดด้วยตนเอง โดยผู้พูดจะเลือกทั้งความคิดที่ต้องการสื่อสารและรูปแบบภาษาที่เหมาะสม คู่สนทนาจึงไม่มีโอกาสทราบล่วงหน้าว่าผู้พูดจะพูดอะไร ในขณะที่กิจกรรมที่มีการควบคุม การแสดงออกทางภาษาของผู้พูดและผู้ฟัง จะเป็นกิจกรรมที่ไม่เป็นการสื่อสารที่แท้จริง

3.3 การได้รับข้อมูลป้อนกลับจากผู้ฟัง (Feedback) ตามปกติผู้สื่อความหมายควรได้ข้อมูลป้อนกลับจากอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งจะทำให้ผู้ส่งสารรู้ว่าการสื่อความหมายของตนได้ผลหรือไม่ เช่น ถ้าอีกฝ่ายแสดงท่าไม่เข้าใจ ผู้ส่งสารจะทราบได้ทันทีว่าการสื่อความหมายของตนยังไม่ดีเท่าที่ควร จึงจะต้องหาวิธีการอื่นมาสื่อความหมาย เช่น อาจพูดซ้ำ หรือพูดโดยเปลี่ยนรูปแบบภาษา อธิบายเพิ่มเติม หรือใช้ท่าทางประกอบ ถ้าได้ข้อมูลป้อนกลับว่าเรื่องที่ตนพูดเป็นที่เข้าใจด้วย

4. ผู้เรียนควรเรียนด้วยการกระทำโดยผู้สอนควรมีบทบาทเป็นผู้คอยช่วยเหลือ แนะนำและจัดสภาพแวดล้อม ตลอดจนกิจกรรมที่เหมาะสมให้กับผู้เรียน การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้มีการกระทำกิจกรรม กิจกรรมที่จัดขึ้นควรมีลักษณะเป็นการสื่อสารที่แท้จริง

5. มีผู้วิจารณ์ว่าแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น ละเลยต่อข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของผู้เรียน แต่กระนั้นข้อผิดพลาดดังกล่าวก็ไม่ถือว่าเป็นความผิดเสมอไปเพราะอาจเกิดจากผู้เรียนไม่ได้เตรียมตัวมา ในขณะที่การสอนแบบเดิมพยายามหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดเหล่านี้ด้วยการควบคุมสิ่งที่นักเรียนพูด ซึ่งเป็นวิธีที่ไม่ให้โอกาสผู้เรียนได้ทดลองใช้ความรู้ภาษาที่เรียน จึงเป็นธรรมดาที่ผู้เรียนที่มีอิสระในการใช้ความรู้ทางภาษา ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นได้บ้าง จึงถือว่าวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีความยืดหยุ่นมากกว่า จึงให้ผลดีต่อผู้เรียนมากกว่า

นอกจากนี้ กาญจนา ปราบพาล (2527 : 1– 17) ได้เสนอแนวทางและเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ให้โอกาสผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งอาจทำได้โดยถามคำถามที่ผู้เรียนจะพบจริง ๆ ไม่ใช่คำถามเกี่ยวกับภาษา เวลาสอนให้เน้นที่ความหมาย หรือเนื้อเรื่องที่อ่านหรือฟังในกรณีที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมที่จะใช้ภาษาที่สอง อนุญาตให้ผู้เรียนใช้ท่าทางได้ และผู้สอนต้องไม่คาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องทำอะไรได้เกินความสามารถของเขา

2. ถ้าสอนในระยะเริ่มต้นต้องให้โอกาสผู้เรียนปรับตัวก่อน เทคนิคในการสอนอาจทำได้โดยไม่ต้องให้ผู้เรียนตอบเป็นภาษาที่สองให้ใช้ภาษาแรกได้และถ้าผู้เรียนไม่ยอมตอบ ผู้สอนไม่ควรโกรธ

3. ถ้าภาษาที่สอนยากเกินระดับของผู้เรียน ผู้สอนควรช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโดยใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างอื่นหรือกิจกรรมทางภาษาเช่น ถ้าเป็นเด็ก ผู้สอนอาจใช้อุปกรณ์ช่วยสอน เช่น หุ่น หรือของเล่น ถ้าเป็นผู้ใหญ่กิจกรรมควรออกมาในรูปของการทดลอง หรือการสาธิตอย่างอื่น

4. ผู้สอนควรมีวิธีการทำให้ผู้เรียนไม่เครียดในระหว่างที่เรียนและไม่ทำให้ผู้เรียนเสียหน้า เทคนิคที่ผู้สอนใช้กัน ได้แก่ เปลี่ยนชื่อหรือสมมติให้เป็นคนอื่น และเวลาที่ผู้เรียนตอบผิดผู้สอนควรให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ามุ่งที่จะแก้ความผิดทางไวยากรณ์ทุกตัว ในกรณีที่ความผิดทำให้ความหมายเปลี่ยนผู้สอนควรจะแก้ แต่เทคนิคในการแก้ควรเน้นการพูดประโยคที่ถูกให้ฟัง ไม่ใช่เน้นว่าผู้เรียนตอบผิด สำหรับการทำให้ผู้เรียนไม่เครียด ผู้สอนอาจใช้ดนตรีและเพลงช่วย

5. สำหรับการสอนผู้ใหญ่ ควรมีกิจกรรมเน้นไวยากรณ์บ้าง เทคนิคในการสอนไวยากรณ์ ควรสอนเฉพาะกฎที่ค่อนข้างจะตายตัวและเวลาที่ให้ไม่ควรมากเกินไป

6. ผู้สอนควรเรียนรู้ความสนใจของผู้เรียน เพื่อแทรกความสนใจของผู้เรียนไว้ในบทเรียน ซึ่งสามารถทำได้โดยสังเกตกลุ่มผู้เรียน หรือให้ผู้เรียนเขียนบันทึกประจำวันส่ง เพื่อให้รู้ความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน

7. สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในห้องเรียน เพื่อนักเรียนจะได้ไม่อายเมื่อตอบผิดผู้สอนอาจทำได้โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ และเมื่อนักเรียนพูดผิด ไม่ควรแสดงความรำคาญให้นักเรียนเห็น

8. ในการสอนบทสนทนา ควรให้ผู้เรียนสนทนาในสิ่งที่เขาจะพบจริง ๆ ไม่ใช่ท่องบทสนทนาในห้องเรียน เมื่อออกนอกห้องเรียนแล้วก็ใช้ไม่ได้ เพราะเจ้าของภาษาจะพูดอีกแบบหนึ่ง เทคนิคการสอนทำได้โดยการสนทนาที่เป็นจริง (Common Social Interactions)

9. การวิจัยเกี่ยวกับการจัดลำดับตามธรรมชาติให้ข้อคิดว่า มีบางโครงสร้างที่ผู้เรียนจะเรียนได้เร็วกว่าโครงสร้างอื่น เพราะฉะนั้นผู้สอนไม่ควรหวังว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ทุกอย่างได้หมดในเวลาเดียวกัน แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าจะไม่ให้ผู้เรียนเห็นโครงสร้างอื่น ๆ และควรแทรกไว้ในบทเรียน

10. ไม่พยายามนำภาษาแรกมาเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอื่น ๆ โดยหลักเลี่ยงการเปรียบเทียบทางไวยากรณ์ระหว่างภาษาแรกและภาษาที่จะเรียน ไม่ควรใช้การแปลในการสอนควรใช้การแปลก็ต่อเมื่อมีความจำเป็นในการอธิบายความหมายให้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเท่านั้น

จากหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรมีการวางแผนการสอน เรียนรู้ความสนใจของผู้เรียน สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในห้องเรียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนควรมีความรู้รูปแบบของภาษา แล้วสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์จริงได้อย่างมีความหมายและเหมาะสม ซึ่งเนื้อหาควรสอดคล้องกับชีวิตประจำวันหรือใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด และเป็นที่น่าสนใจของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาโดยการปฏิบัติจริง เรียนด้วยความสนุกสนาน การทดสอบต้องเป็นการสอบการใช้ภาษาจริงไม่ใช่ทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษา ซึ่งจะทำให้เรียนรู้ภาษาได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร

มีผู้รู้ได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

สกอตต์ (Scott. 1981 : 70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

ดังนี้

1. ขึ้นบอกวัดอุปประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนได้รู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขึ้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่นผู้พูดเป็นใคร ต้องการจะสื่อสารอะไรกับคู่สนทนา ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูกพูด สถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง
3. ขึ้นการฝึก และการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพร้อม ๆ กันทั้งชั้น หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมผู้เรียนให้ได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

เบิร์น (Byrne. 1986 : 9) เสนอขั้นตอนการพูดไว้ 3 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ (The Presentation Stage) เป็นขั้นที่ครูสอนเนื้อหาใหม่เพื่อให้

นักเรียนเข้าใจจำได้ และนำไปใช้ในการฝึกขั้นต่อไปครูผู้สอนจะมีบทบาทมากในฐานะ “ผู้ให้ความรู้” อย่างไรก็ตามครูควรใช้เวลาในขั้นนี้ให้น้อยแต่มีประสิทธิภาพ เนื้อหาที่นำเสนอควรเป็นบทสนทนาเป็นหลัก หรืออาจจะเป็นบทเขียนร้อยแก้ว (Prose Passage) ก็ได้ ซึ่งแนวในการจัดกิจกรรมในขั้นนี้มี 2 ทาง คือ

1. กิจกรรมที่มีโครงสร้างที่แน่นอน (Structured Activities) หมายถึงกิจกรรมที่ได้มีการวางแผนไว้อย่างดีเป็นการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ที่นักเรียนจะต้องพบในเนื้อเรื่อง เช่น สอนการใช้ “can” โดยมีรูปภาพ หรือท่าทางเป็นสื่อในการสอน หลังจากนั้นจึงให้พูดเกี่ยวกับตนเองโดยใช้ “can” วิธีนี้ถูกตำหนิว่าไม่เป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่มีข้อดีคือเมื่อต้องการความรวดเร็วและอธิบายจุดที่คลุมเครือในเนื้อเรื่อง

2. กิจกรรมที่มีโครงสร้างไม่แน่นอน (Unstructured Activities) หมายถึงกิจกรรมที่ไม่ได้มีการวางแผนในการทำกิจกรรมไว้ตายตัว กิจกรรมนี้เหมาะสำหรับนักเรียนระดับสูงกว่าขั้นต้น (Post - Elementary Level) เพราะนักเรียนรู้ภาษามากพอที่จะใช้ในการติดต่อสื่อสาร กิจกรรมนี้ช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสาร เช่น การให้นักเรียนเดาเรื่องหรือบอกความรู้เดิมที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (The Practice Stage) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกพูดโดยใช้ความรู้ที่ได้จากขั้นนำเสนอ (The Presentation Stage) ให้ถูกต้อง นักเรียนมีบทบาทมากกว่าครูซึ่งทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ควบคุม (Conductor) ให้การฝึกนั้นถูกต้อง สื่อที่จะนำมาใช้ในการฝึกมี 2 ประเภทคือ

1. แบบฝึก (Drills)
2. เนื้อเรื่อง (Texts)

ขั้นที่ 3 ขั้นผลิตภาษา (The Production Stage) ขั้นนี้ครูปล่อยให้ นักเรียนใช้ภาษาที่รับรู้และฝึกในขั้นที่ 2 มาอย่างเต็มที่ตามที่นักเรียนต้องการ ไม่ใช่ตามแนวที่ครูกำหนด ครูจึงมีบทบาทน้อยที่สุด และทำหน้าที่เป็น “ผู้จัดการ” (Manager) ให้การเรียนการสอนดำเนินต่อไปได้ เน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วมากกว่าเพื่อความถูกต้องทางไวยากรณ์ เป็นการเตรียมให้นักเรียนพร้อมที่จะใช้ภาษาได้จริงนอกห้องเรียน กิจกรรมที่ใช้อาจเป็นงานคู่ หรืองานกลุ่มก็ได้

จากทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นสรุปขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร คือ ขั้นบอกวัตถุประสงค์ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก และขั้นผลิตภาษาหรือการถ่ายโอน ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แบบฝึกทักษะ

ความหมายของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะ หมายถึง แบบฝึกหัดหรือชุดการสอนที่เป็นแบบฝึกที่ใช้เป็นตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ (ราชบัณฑิตยสถาน 2526 : 483)

พจนานุกรมอเมริกันเฮริเทจ (The American Heritage Dictionary 1992 : 641) ได้ให้ความหมายของคำว่าแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือทางการเรียนขึ้นหนึ่งสำหรับนักเรียนโดยในแบบฝึกจะประกอบด้วยข้อคำถามหรือกิจกรรมและมีช่องว่างให้นักเรียนเขียนคำตอบหรือฝึกทำบทเรียนในชั้นเรียน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537 : 490) ให้ความหมายของแบบฝึกปฏิบัติว่า หมายถึง คู่มือนักเรียน ที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนจากชุดการสอน เป็นส่วนที่นักเรียนบันทึกสาระสำคัญและทำแบบฝึกหัดด้วย มีลักษณะคล้ายกับ “แบบฝึกหัด” แต่ครอบคลุมกิจกรรมที่ผู้เรียนพึงกระทำมากกว่าแบบฝึกหัด อาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วยเรียกว่า “Worksheet” หรือ “กระดาษคำตอบ” ซึ่งผู้เรียนต้องถือติดตัวตลอดเวลาประกอบกิจกรรมต่าง ๆ หรืออาจรวมเป็นเล่มเรียกว่า “Workbook” โดยเย็บรวมเรียงตามลำดับตั้งแต่หน่วยที่ 1 ขึ้นไป แบบฝึกปฏิบัติเป็นสมบัติส่วนตัวของผู้เรียน แต่ต้องเก็บไว้ที่ชุดการสอนเป็นตัวอย่าง 1 ชุดเสมอ

อารีย์ บัวคุ้มภัย (2540 :18) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่าเป็นการสร้างแบบ ฝึกในรูปแบบที่หลากหลาย โดยมีจุดประสงค์เพื่อเสริมทักษะต่าง ๆ ให้เกิดแก่ผู้เรียนในขณะเรียนหรือหลังจากเรียนจบแล้ว

สรุปได้ว่าแบบฝึกคือ สื่อการเรียน เครื่องมือทางการเรียนอย่างหนึ่งของนักเรียนที่ มุ่งให้นักเรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง เป็นแบบฝึกหัดหรือชุดการสอน เป็นกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนมีความชำนาญเพิ่มขึ้นหลังจากที่ได้เรียนรู้ในภาคทฤษฎีหรือด้านเนื้อหาแล้วและในแบบฝึกควรประกอบไปด้วยคำแนะนำในการทำข้อคำถามหรือกิจกรรมและช่องว่างให้นักเรียนตอบคำถาม

ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

จันทร์ชัย มหาโพธิ์ (2535 : 25) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกสะกดคำไว้ว่าช่วยในการฝึกหรือเสริมทักษะทางภาษา และการใช้ภาษาของผู้เรียน สามารถนำมาฝึกซ้ำ ๆ ทบทวนบทเรียน นอกจากนี้ผู้เรียนสามารถนำไปทบทวนด้วยตนเองได้ ทำให้จดจำเนื้อหาได้คงทน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนทำให้ผู้เรียนรู้ค่าศัพท์ ความหมายของศัพท์ได้กว้างขวางยิ่งขึ้นสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาการอ่าน การเขียนเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มได้ดี สามารถนำมาทดสอบความรู้ได้เป็นอย่างดี ทำให้ครูทราบปัญหาความบกพร่องของผู้เรียนได้ถูกต้อง ผู้เรียนสามารถทราบความก้าวหน้าของตนเอง ครูประหยัดเวลาและลดภาระได้มาก

จากประโยชน์ของแบบฝึกหัดที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แบบฝึกหัดมีความสำคัญและจำเป็นเพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น สามารถจดจำเนื้อหาบทเรียนได้คงทน ทำให้เกิดความสนุกสนานในขณะเรียน ทราบความก้าวหน้าของตนเอง สามารถนำแบบฝึกหัดมาทบทวน เนื้อหาเดิมได้ด้วยตนเอง นำมาวัดผลการเรียนหลังจากที่เรียนแล้ว ตลอดจนสามารถทราบข้อบกพร่องของนักเรียนและนำไปปรับปรุงแก้ไขได้ทันที่ ซึ่งจะช่วยให้ครูประหยัดเวลา ค่าใช้จ่ายและลดภาระของครูได้มาก ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

ในการสร้างชุดฝึกต้องคำนึงถึงองค์ประกอบทั้งในด้านเนื้อหา หลักจิตวิทยาการเรียน การสอน กิจกรรมและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการเสริมบทเรียน ดังนี้

อารีย์ บัวคุ้มภัย (2540 : 21 –22) กล่าวว่า การสร้างแบบฝึกควรมีหลักในการสร้าง ดังนี้

1. ยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และพัฒนาการของนักเรียนในแต่ละวัย
2. ต้องตั้งจุดประสงค์ที่แน่นอนว่าจะฝึกทักษะด้านใดเพื่อจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดประสงค์
3. ต้องมีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียนและเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก
4. ต้องมีคำชี้แจงที่เข้าใจง่ายและควรมีตัวอย่างเพื่อให้นักเรียนเข้าใจมากขึ้น
5. ต้องมีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้กว้างขวาง ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และไม่ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย
6. ต้องมีความถูกต้องด้านเนื้อหา ซึ่งทำได้โดยการตรวจสอบหรือทดลองใช้ก่อนที่จะนำไปใช้จริง
7. ต้องมีรูปภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน
8. ต้องให้นักเรียนทราบความก้าวหน้า ในการทำแบบฝึกทักษะของตนเพื่อเป็นการจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ในโอกาสต่อไป

สรุปได้ว่า หลักในการสร้างสร้างแบบฝึก กำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจนว่าต้องการ ฝึกในเรื่องใด ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะสร้างแบบฝึก เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมกำหนดวิธีการสอนและสื่อที่จะนำมาสร้างแบบฝึก และลงมือผลิตและพัฒนาคุณภาพของแบบฝึกก่อนที่จะนำแบบฝึกไปใช้จริงหรือเผยแพร่

การสร้างชุดฝึกหรือแบบฝึกทักษะ

การสร้างชุดฝึกหรือแบบฝึกสำหรับวิชาต่าง ๆ ย่อมไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับระดับชั้นและเนื้อหา อย่างไรก็ตามการสร้างชุดฝึกหรือแบบฝึก มีวิธีการพอสรุปได้ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2537 : 490)

1. ควรมีคำชี้แจงการใช้ที่มีการกำหนดทิศทางไว้เด่นชัด เช่น เมื่อให้ผู้เรียนอ่านข้อความใดข้อความหนึ่งแล้ว ก็จะเขียนว่า “โปรดอ่านเรื่อง....หน้า” หรือ “โปรดพลิกไปหน้า ... เรื่อง”
2. ควรมีตารางการปฏิบัติเพื่อให้นักเรียนวางแผนได้เอง ซึ่งเรียกว่า “ใบแนะทาง” หรือ “Guidesheet”
3. ไม่ว่าจะเป็นแบบแผ่นหรือเป็นเล่มควรมี “แผนการสอน” โดยสังเขปไว้ด้วย โดยเฉพาะมโนคติ วัตถุประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการสอนและประเมินผลเพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบทิศทางเป้าหมายและบทบาทของตนเอง
4. ในกรณีที่มิกิจกรรมให้นักเรียนตอบ เต็มคำเขียนภาพ ฯลฯ ก็ต้องเตรียม เนื้อที่ไว้ในแบบฝึกให้ตรงกัน โดยใช้หมายเลข และรหัสไว้เด่นชัดพอที่ผู้เรียนจะตอบได้ตรงตามที่ครูกำหนดไว้ และควรมี “บัตรเฉลย” ไว้ให้แต่ไม่เด่นชัดจนเกินไปเพื่อป้องกันการดูเฉลยก่อนทำกิจกรรมการมีเฉลยไว้จะช่วยให้แบ่งเบาภาระของครูเพราะนักเรียนช่วยกันตรวจเอง และส่งเสริมการเรียนรู้รายบุคคลได้ด้วย “บัตรเฉลย” อาจอยู่ในแบบฝึกปฏิบัติหรือแยกต่างหาก
5. ควรออกแบบให้สะดุดตา น่าอ่าน ใช้ภาษาที่เป็นกันเอง และมีการ์ตูนประกอบเนื้อหาให้น่าสนใจ

6. เนื้อหาในชุดฝึกปฏิบัติ ในส่วนที่เกี่ยวกับหัวเรื่องต่าง ๆ ควรให้ตรงกับเนื้อหาหรือประสบการณ์อื่นใดที่ครูกำหนด

แบบฝึกปฏิบัติไม่มีรูปแบบที่ตายตัว ขึ้นอยู่กับจินตนาการของผู้เขียนหากเป็น “กระดาษคำตอบ” ก็ไม่มีอะไรสลับซับซ้อนและอาจไม่ต้องมีแผนการสอนไว้ ถ้าผู้เรียนยังอยู่ระดับต่ำเกินไป เช่น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4 เป็นต้น

ขั้นตอนการสร้างแบบฝึกทักษะ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537 : 145-146) กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะไว้ดังนี้คือ

1. ศึกษาปัญหาและความต้องการ โดยศึกษาจากการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากเป็นไปได้ควรศึกษาความต่อเนื่องของปัญหาในทุก ๆ ระดับชั้น

2. วิเคราะห์เนื้อหาหรือทักษะที่เป็นปัญหา ออกเป็นเนื้อหาหรือทักษะย่อย ๆ เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบและแบบฝึกหัด

3. พิจารณาวัตถุประสงค์ รูปแบบและขั้นตอนการใช้แบบฝึก เช่น จะนำแบบฝึกไปใช้อย่างไร ในแต่ละชุดจะประกอบด้วยอะไรบ้าง

4. สร้างแบบทดสอบ ซึ่งอาจมีทดสอบเชิงสำรวจแบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง แบบทดสอบความก้าวหน้าเฉพาะเรื่องเฉพาะตอน แบบทดสอบที่สร้างจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาหรือทักษะที่วิเคราะห์ไว้ในตอนที่ 2

5. สร้างบัตรฝึกหัด เพื่อใช้พัฒนาทักษะย่อยแต่ละทักษะ ในแต่ละบัตรจะมีคำถามให้นักเรียนตอบ การกำหนดรูปแบบขนาดของบัตร พิจารณาตามความเหมาะสม

6. สร้างบัตรอ้างอิงเพื่อใช้อธิบายคำตอบหรือแนวทางในการตอบแต่ละเรื่องการสร้างบัตรอ้างอิงนี้ อาจทำเพิ่มเติมเมื่อได้นำบัตรฝึกหัดไปทดลองใช้แล้ว

7. สร้างแบบบันทึกความก้าวหน้า เพื่อใช้บันทึกผลการทดสอบหรือผลการเรียน โดยจัดทำเป็นตอน เป็นเรื่อง เพื่อให้เห็นความก้าวหน้าเป็นระยะ ๆ สอดคล้องกับแบบทดสอบความก้าวหน้า

8. นำแบบฝึกไปทดลองใช้ เพื่อหาข้อบกพร่อง คุณภาพของแบบฝึกและคุณภาพของแบบทดสอบ

9. ปรับปรุงแก้ไข

10. รวบรวมเป็นชุดจัดทำคำชี้แจง คู่มือการใช้ สารบัญ เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป
กาญจนา คุณารักษ์ (2539 : 11) กล่าวถึงขั้นตอนการออกแบบการสอนหรือการสร้างแบบฝึกว่า มีขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ (Analysis) ซึ่งเป็นกระบวนการระบุว่าจะเรียนรู้อะไรคือสิ่งที่ต้องเรียน

2. การออกแบบ (Design) ซึ่งเป็นกระบวนการของการระบุว่าจะเรียนรู้อย่างไร

3. การพัฒนา (Development) เป็นกระบวนการของการจัดการและผลิตวัสดุอุปกรณ์

4. การนำไปใช้ (Implementation) เป็นกระบวนการของการกำหนดโครงการในบริบทของโลกแห่งความเป็นจริง

5. การประเมินผล (Evaluation) เป็นกระบวนการตัดสินตกลงใจต่อความเพียงพอของการสอน

ลักษณะและองค์ประกอบของชุดฝึก

ศศิธร วิสุทธิแพทย์ (2528 : 72) ได้อธิบายลักษณะของชุดฝึกที่ดี ไว้ดังนี้

1. เนื้อหาต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน
2. กิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยหรือความสามารถของผู้เรียน
3. มีคำชี้แจงสั้น ๆ ใช้สำนวนง่าย ๆ นักเรียนเข้าใจ
4. ใช้เวลาที่เหมาะสม ไม่นานจนเกินไปเพราะจะทำให้ นักเรียนเบื่อ
5. เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายความสามารถ
6. ให้ความหมายต่อชีวิต
7. ฝึกให้คิดได้เร็วและสนุก
8. ปลุกความสนใจ
9. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
10. สามารถศึกษาด้วยตนเองได้

สายใจ อุณนันทน์ (2529 : 28) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดี มีดังนี้

1. ควรมีข้อแนะนำในการใช้
2. มีให้เลือกทั้งแบบตอบอย่างจำกัด และตอบอย่างเสรี
3. คำสั่งหรือตัวอย่างที่ยกมาเป็นแบบฝึกไม่ควรยาวเกินไป และไม่ควรรยากแก่การ

เข้าใจ

4. ถ้าเป็นแบบฝึกที่ต้องการให้ผู้ทำศึกษาด้วยตนเอง แบบฝึกนั้นควรมีหลายรูปแบบ และให้ความหมายแก่ผู้ฝึกทำด้วย

จันทร์ชัย มหาโพธิ์ (2535 : 20) กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรประกอบด้วย

1. มีเนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์
2. กิจกรรมเหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของนักเรียน
3. มีภาพประกอบ มีการวางฟอร์มที่ดี
4. มีที่ว่างเหมาะสมสำหรับฝึกเขียน
5. ใช้เวลาที่เหมาะสม
6. ท้าทายความสามารถของผู้เรียนและสามารถนำไปฝึกด้วยตนเองได้

มนทิรา ภักดีณรงค์ (2540 : 99 –100) กล่าวว่า การสร้างแบบฝึกที่จะทำให้ นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ได้ ต้องมีองค์ประกอบต่อไปนี้

1. นักเรียนต้องได้ฝึกกระทำบ่อย ๆ
2. นักเรียนได้ลงมือฝึกกระทำเอง
3. แบบจับคู่ โดยจับคู่ข้อความ 2 ข้อความให้เรียงเป็นเรื่องเดียวกัน
4. แบบสร้าง คือ ให้ประโยคแล้วนำคำในวงเล็บท้ายประโยคมาใส่ลงในตำแหน่ง

ที่ถูกต้องในประโยคเดิม

5. แบบให้สร้างเป็นประโยคจากคำที่กำหนดให้

ริเวอร์ (River. 1980 : 97 - 100) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้ คือ

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอในเรื่องหนึ่ง ๆ ก่อนที่จะฝึกเรื่องอื่น ๆ
 2. แต่ละแบบฝึกควรฝึกประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
 3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
 4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้น ๆ
 5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จักกันดี
- นอกจากนี้ บาร์เรตต์ (Barrett. 1979) มีความเห็นว่า ชุดฝึกที่ดีควรมีลักษณะดัง

ต่อไปนี้

1. มีข้อเสนอแนะการใช้ เปิดโอกาสให้เลือกทำได้หลายวิธี
2. มีกิจกรรมแปลกใหม่ ได้รับความสนใจทำด้วยความคิด
3. มีการฝึกโดยใช้ระยะเวลาพอสมควรสำหรับแต่ละเรื่องก่อนที่จะฝึกเรื่องต่อไป
4. แต่ละชุดฝึกควรใช้หัวข้อเรื่องเพียงหนึ่งประเด็น
5. มีการฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนมาแล้ว
6. สิ่งที่น่าสนใจควรเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน และ

สามารถนำไปใช้ได้

การฝึกหัด (Practice) คือการให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจที่แม่นยำ การพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะจึงต้องมีการฝึกฝนอยู่บ่อย ๆ เพื่อช่วยให้มีทักษะทางการพูดเพิ่มขึ้น ดังนั้นอุปกรณ์ที่จะช่วยในการฝึกทักษะให้ได้ผลนั้นได้แก่แบบฝึกหัดเพราะนอกจากจะช่วยทำให้ผู้ฝึกเกิดความสนใจแล้ว สามารถที่จะพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ

จากลักษณะรูปแบบของแบบฝึกที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีหลายลักษณะและหลายรูปแบบ ทั้งนี้ในการนำไปสร้างแบบฝึกนั้นเราต้องนำไปใช้ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาตลอดจนนักเรียนที่จะนำไปฝึกด้วยเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อนักเรียนและการใช้ภาษาให้มากที่สุด

ความพึงพอใจ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของความพึงพอใจของบุคคล ที่มีต่อสิ่งที่ได้รับหรือสิ่งที่ตนเองต้องการนั้น ระดับความพึงพอใจขึ้นกับองค์ประกอบที่ต่างกันของบุคคล เช่น ความรู้สึกพึงพอใจ ชอบใจ ในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนและต้องการดำเนินกิจกรรมนั้นๆ จนบรรลุผลสำเร็จ ได้มีผู้สรุป ให้ความเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจดังนี้

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ยุพิน ศรณัตรารักษ์ (2550 : 53) ได้ให้ความเห็นว่า ความพึงพอใจหมายถึง ทำที่ความรู้สึกรู้สึก หรือทัศนคติในทางที่ดีของบุคคลที่มีต่องานที่ปฏิบัติ ร่วมปฏิบัติ หรือได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติ โดยผลตอบแทนที่ได้รับรวมทั้งสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นปัจจัยทำให้เกิดความพึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจ

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ

ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ และผลการปฏิบัติงาน จะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่นๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดี จะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนอง

ความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนอง ในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทนซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับนั้นคือความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดในความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริงและการรับรู้เรื่องเกี่ยวกับความยุติธรรม ผลตอบแทนที่รับรู้แล้วความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น (สมยศ นาวิการ 2525 : 119)

แนวคิดพื้นฐานดังกล่าว เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายใน เป็นผลด้านความรู้สึกรักของผู้เรียนที่เกิดแต่ตัวผู้เรียนเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่างๆ และสามารถดำเนินงานภายใต้ความยุ่งยากทั้งหลายได้สำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ตลอดจนได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่นส่วนผลตอบแทนภายนอก เป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดทำให้มากกว่าที่ตนเองให้ตนเอง เช่น การได้รับคำยกย่องชมเชยจากครูผู้สอน พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือแม้แต่การได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจ

จากความพึงพอใจที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สรุปได้ว่าความพึงพอใจในการเรียนและผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันทางบวก ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการด้านร่างกายและจิตใจซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ของชีวิต มากน้อยเพียงใดนั้นคือสิ่งที่ครูผู้สอนจะคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ ในการส่งเสริมความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

3. แหล่งที่เกิดความพึงพอใจ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2540 : 141)

1. การอบรมตั้งแต่เล็กๆ เป็นไปในลักษณะค่อยๆ ดัดนิสัยจากการเลียนแบบพ่อแม่และคนข้างเคียง ไม่ต้องมีใครสอน ดังนั้นความพึงพอใจ จึงเป็นเรื่องของการเรียนรู้

2. ประสบการณ์ของบุคคล

3. การรับถ่ายทอดจากความพึงพอใจที่มีอยู่แล้ว

4. สื่อมวลชน

4. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ในการปฏิบัติงานใดๆ ก็ตามการที่ผู้ปฏิบัติงาน จะเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานนั้นมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจในการทำงานที่มีอยู่ การสร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงานจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้การปฏิบัติงานนั้นๆ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ได้มีนักการศึกษาในสาขาต่างๆ ทำการศึกษาค้นคว้าและตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการทำงานไว้ดังนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2540 : 141-144) ได้กล่าวถึงการแบ่งความต้องการของมนุษย์ ตามทฤษฎีของแมคคลีแลนด์ ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Needs for Achievement) เป็นพฤติกรรมที่จะกระทำการใดๆ ให้เป็นผลสำเร็จดีเลิศ มาตรฐานเป็นแรงขับที่นำไปสู่ความเป็นเลิศ

2. ความต้องการสัมพันธ์ (Needs for Affiliation) เป็นความปรารถนาที่จะสร้างมิตรภาพและมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น

3. ความต้องการอำนาจ (Needs for Power) เป็นความต้องการควบคุมผู้อื่น มีอิทธิพลต่อผู้อื่น

Scott (1970 : 124) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีความสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ

2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

3. เพื่อให้ได้ผลในการจูงใจภายในเป้าหมายของงาน จะต้องมียุทธศาสตร์ดังนี้

3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย

3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง

3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีส่วนในการเลือกเรียนตามความสนใจ และมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายในการทำกิจกรรม ได้เลือกวิธีแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่ผู้เรียนนัดและสามารถค้นหาคำตอบได้

Herzberg (1959 : 113-115) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าทฤษฎี ที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการทำงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงานและมีหน้าที่ให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคต สถานะของอาชีพ สภาพการทำงาน เป็นต้น

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ความพึงพอใจต่อการทำงานนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ความพึงพอใจจะมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจในการทำงาน และสิ่งที่มีอยู่ การสร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงานจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้การปฏิบัติงานนั้นๆ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร

สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของอำเภอโพธิ์ไทร มีหลายแห่ง ได้แก่

1. สามพันโบก

สามพันโบก ตั้งอยู่ที่บ้านโป่งเป่า ตำบลเหล่างาม อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี อีกหนึ่งสถานที่ท่องเที่ยว ที่รังสรรค์โดยธรรมชาติ "สามพันโบก" ซึ่งเป็นแก่งหินขนาดใหญ่ ถูกกัดเซาะกลายเป็นแอ่งและหลุมมากมาย โดยผลงานของแม่น้ำโขงที่กัดเซาะแก่งหินนี้ ในช่วงฤดูน้ำหลากทุกปี ซึ่งเป็นความมหัศจรรย์ของธรรมชาติ ที่ทำให้เกิดเป็นแอ่งมากมายมากกว่า 3,000 โบก และฝั่งตรงข้าม

ที่ห่างไปไม่กี่เมตรก็เป็นฝั่งของประเทศเพื่อนบ้านของไทยเรานั้นคือประเทศลาว นอกจากจะมาเที่ยวสามพันโบกได้เห็นความงามของธรรมชาติแล้ว ยังได้เห็นวิถีชีวิตของการอยู่ร่วมกันระหว่างชาวไทยและชาวลาวริมฝั่งโขงในช่วงหน้าแล้ง สามพันโบก จะโผล่พ้นให้เห็นเป็นเนินแก่งหินขนาดใหญ่กลางลำน้ำโขง ความสวยงามตระการตาของหินที่ถูกน้ำเซาะมองเห็นเป็นภาพศิลปะ บางแห่งใหญ่ขนาดเป็นสระว่ายน้ำ บางแห่งขนาดเล็ก มีรูปร่างลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น รูปดาว วงรี มิกกี้เมาส์ และหินที่ถูกน้ำกัดเซาะจนคล้ายรูปหัวสุนัขขุติล มีความสวยงามแกรนด์แคนยอน ลักษณะแกรนด์แคนยอนในรูปแบบของสามพันโบก มีลักษณะเป็นหน้าผา 2 ฝั่ง ถ้ามองให้ลึกเข้าไปอีกจะเห็นความละเอียดของการกัดเซาะจากลำน้ำโขงจะมีลักษณะเป็นรูป ใหญ่เล็กตามโขดหินริมหน้าผา ซึ่งจะทำให้ผู้พบเห็นเกิดความมหัศจรรย์ที่ธรรมชาติได้รังสรรค์ออกมาเป็นของขวัญให้กับมนุษย์ **"ตำนานปู่จูงปู"** หลุมโบกที่เกิดขึ้นมากมาย ก่อเกิดเรื่องเล่า ปู่พาหลานมาจับปลาบริเวณถ้ำต้อน (ต้อนเป็นเครื่องมือดักปลาของคนอีสาน) บังเอิญไม่สามารถจับปลาได้จึงใช้มือล้วงปูหินริมน้ำโขงจนเกิดโบกจำนวนมาก ซึ่งโบกในภาษาไทย แปลว่า หลุม นั้นจึงแปลว่า สามพันหลุม

2. หาดสลึง

หาดสลึงเป็นที่ท่องเที่ยวที่ขึ้นชื่อแห่งหนึ่งของ อ.โพธิ์ไทร หาดสลึง ตั้งอยู่ที่บ้านสองคอน ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร ห่างจากตัวจังหวัดประมาณ 115 กิโลเมตร ตามทางหลวงหมายเลข 2050 (อุบลฯ - ตระการพืชผล - โพธิ์ไทร) จุดเด่นของหาดสลึงคือ เมื่อหน้าแล้งหรือว่าช่วงสงกรานต์นั้นจะมีการเล่นสงกรานต์ที่นี่ รวมถึงแม่น้ำโขงน้ำลดจะมองเห็นหาดทรายขาว ทรายเม็ดเล็ก รวมถึงยังเป็นจุดชมวิวที่สามารถถ่ายภาพประเทศลาวได้ด้วยรถลากให้บริการสำหรับท่านที่อยากขึ้นลง หาดสบายๆหาดสลึงยังมีที่พักมากมาย และร้านอาหาร รวมถึงสามารถเดินทางไปต่อที่สามพันโบกได้อีกด้วยเพราะบ้านสองคอนนั้นเกือบจะเป็นระยะทางครึ่งหนึ่งของโพธิ์ไทรกับสามพันโบกนั่นเอง เนื่องจากสามพันโบกยังมีที่พักน้อย ดังนั้นจึงแนะนำหาที่พักที่นี้สำรองไว้นอกจากนี้ยังมีร้านอาหารให้บริการ และร้านขายของที่ระลึกอีกด้วยถ้าพูดถึงหาดใน อ.โพธิ์ไทรแล้ว หาดสลึง บ้านปากกะหลาง ตำบลสองคอนเป็นหาดที่สวยงามยังสามารถเดินทางไปต่อได้อีกหลายทาง เช่น สามพันโบก เสาเฉลียง ผาชัน โขงเจียมรวมถึงเดินทางกลับเข้าเมืองด้วยเส้นทางนี้อีกด้วย ดังนั้นการเริ่มต้นเที่ยว อ.โพธิ์ไทรต้องมาที่บ้านสองคอนก่อนนั่นเอง

3. ภูสมุย

ชื่อของภูสมุยนั้นละม้ายคล้ายกับเกาะสวยแห่งหนึ่งที่โด่งดัง ของทะเลสุราษฎร์ธานี เพียงแต่สมุยแห่งนี้ คือภูเขาที่อยู่ในทางตอนเหนือของอุทยานแห่งชาติผาแต้ม บนยอดภูสมุยและรอบ ๆ นั้น มีสถานที่ท่องเที่ยวที่โดดเด่นทั้งจุดชมวิวและทุ่งดอกไม้ ด้วยความสูงถึง 1,400 เมตรจากระดับน้ำทะเล จึงเหมาะกับการนอนเต็นท์ทำลมหนาวได้ไม่แพ้ดอยสูงในภาคเหนือเลยทีเดียว

ที่ตั้ง บ้านสำโรง อำเภอโพธิ์ไทร บนทางหมายเลข 2112 (โพธิ์ไทร-โขงเจียม) ห่างจากตัวเมืองอุบลราชธานีประมาณ 130 กิโลเมตร ช่วงเวลาที่เหมาะสม ปลายฤดูฝนต้นฤดูหนาว ประมาณเดือนตุลาคม – ธันวาคม

การเดินทาง ตัวเมืองอุบลราชธานี เดินทางด้วยหมายเลข 2050 (อุบลฯ -

เขมราฐ) ผ่านอำเภอตระการพืชผล จนถึงอำเภอโพธิ์ไทรแล้วใช้ทางหลวงหมายเลข 2112 เส้นทางสายยุทธศาสตร์โขงเจียม - เขมราฐ) ประมาณกิโลเมตรที่ 63 ถึงที่ทำการ อบต. สำโรง รวมระยะทางประมาณ 130 กิโลเมตร

ภูสมุย ขึ้นนี้แม้ว่าจะเขียนเหมือนกับเกาะสมุย ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่อ่านออกเสียงว่า สะ-มุย ปัจจุบันอยู่ในความดูแลขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอโพธิ์ไทร ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 106 ตารางกิโลเมตร ด้วยพื้นที่ที่กว้างใหญ่ของอุทยานแห่งชาติผาแต้มที่ครอบคลุม 3 อำเภอ คือ อำเภอโขงเจียม อำเภอศรีเมืองใหม่ และอำเภอโพธิ์ไทร ภูสมุย จึงเป็นภูเขาที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติผาแต้ม ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของที่ทำการอุทยานฯ โดยมีอาณาเขตติดต่อกัน ทิศเหนือติดกับตำบลสองคอน ทิศใต้ติดกับตำบลเหล่างาม ทิศตะวันตกติดกับตำบลสารภี และทิศตะวันออกติดกับแม่น้ำโขงเส้นพรมแดนระหว่างไทย - ลาว

4. เสาเฉลียง

เสาเฉลียง ตั้งอยู่ที่บ้านผาชัน ตำบลสำโรง อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี เป็นประติมากรรมหินธรรมชาติ ที่มีลักษณะคล้ายดอกเห็ด เกิดจากกระบวนการผุพังอยู่กับที่ และการกร่อนของหินทราย อายุประมาณ 100 ล้านปี ที่ชั้นหินที่มีความหนาแน่นแตกต่างกัน ส่วนที่เป็นชั้นหินที่อ่อนกว่า จะถูกกัดกร่อนมากกว่า จึงหลงเหลือเป็นส่วนคล้ายโคนเห็ด ในขณะที่ชั้นหินส่วนที่แข็งกว่า จะถูกกัดกร่อนน้อยกว่า จึงหลงเหลือเป็นส่วนคล้ายดอกเห็ด วางแปะอยู่ด้านบน เสาเฉลียงยักษ์เป็นเสาเฉลียงที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย มีความสูงประมาณ 20 เมตร กว้างประมาณ 10 เมตร

5. ผาสามหมื่นรู

สามหมื่นรู (30,000 รู) ตั้งอยู่ที่บ้านผาชัน ตำบลสำโรง อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี พื้นที่เป็นหินทรายสีเทา สีเทาอมม่วง จัดอยู่ในหมวดหินภูพาน อายุประมาณ 100 ล้านปี มีลักษณะเป็นรูพรุน ที่เกิดจากกระบวนการผุพังอยู่กับที่ (weathering) และกร่อน (erosion) โดยกระแสลม ทำให้เกิดเป็นรูพรุนตามแนวชั้น และแนวชั้นเฉียง ระดับของชั้นหินซึ่งเป็นจุดที่ทนต่อกระบวนการดังกล่าวได้น้อยกว่าส่วนอื่น รวมทั้งเกิดจากเม็ดกรวดที่มีอยู่ทั่วไปในเนื้อหินหลุดออกไป และถูกกัดกร่อนเป็นรูมากมาย และรอยแตกรอยแยกของหิน เกิดจากการสร้างสรรค์ของธรรมชาติ เป็นความมหัศจรรย์เล็กๆ ริมฝั่งโขงที่หาชมไม่ได้ง่ายๆ เลย สามหมื่นรู มีลักษณะเป็นหน้าผายาวประมาณ 100 เมตร ลึกราว 70 เมตร ตลอดแนวหน้าผาถูกน้ำกัดเซาะ ถูกกรวด-หิน ทำปฏิกิริยาเป็นร่องเป็นรูมากมายมหาศาลทั้งที่อยู่เหนือน้ำและใต้น้ำ มองเห็นเป็นประติมากรรมขนาดฝีมือธรรมชาติรูปร่างแปลกตาพรุนไปทั่วทั้งแนวผา ยิ่งน้ำลดมากเท่าไร ก็ยิ่งเห็นร่อง-รูมากขึ้น เกินกว่า กว่า 30,000 รู ตามชื่อเรียกขานมากนัก สำหรับสามหมื่นรูนั้นมีความเหมือนกับสามพันโบกประการหนึ่งคือ เดิมจุดนี้ไม่ได้เรียกว่าสามหมื่นรู แต่ชาวบ้านเรียกกันทั่วไปว่า “ผารู” หรือบางคนก็เรียกว่า “ผาวัวตก” เพราะเคยมีวัว-ควาย มากินหญ้าแล้วพลัดตกหน้าผาที่นี้ตาย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ประสิทธิ์ กัลปพฤกษ์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเชิงในพิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมคู่ในชั้นเรียนทำให้นักเรียนมีการพัฒนาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษในเรื่องความสนใจในการสื่อสาร ความพยายามที่จะสื่อสารโดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทาง อยู่ในระดับดีมาก และมีการพัฒนาระดับความสามารถทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษในเรื่องความคล่องแคล่ว สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสารและสำเนียงในการพูดอยู่ในระดับมาก

ธนมนต์ บุรุษภักดี (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยการพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูดแก่นักศึกษาปีที่ 1 โปรแกรมวิชานิติศาสตร์ปีการศึกษา 2/2545 สถาบันราชภัฏอุดรธานี จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง พบว่านักศึกษาที่ได้เรียนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น นักศึกษามีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมุติดังนั้น การใช้กิจกรรมใดก็ตามมาฝึกการสื่อสารด้านการพูดสามารถพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารและช่วยให้มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น

รัตนา วงศ์ยะรา (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดราชบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานพบว่า นักเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้อง ต้องการให้มีการพัฒนาชุดฝึกการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษที่มีรูปแบบหลากหลาย โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดราชบุรี มีภาพประกอบ สี สวยงามและนักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่านและการพูดเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาชุดฝึกพบว่าชุดฝึกการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษประกอบด้วย คำชี้แจง วัตถุประสงค์ แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงานและแบบทดสอบ โดยจัดทำเป็น 6 เรื่องจำนวน 6 ชุดคือ ชุดที่1 เรื่อง Ratchaburi Attractions ชุดที่ 2 เรื่อง Khao Chongpran ชุดที่ 3 Wat Kanon Nang Yai ชุดที่ 4 Khao Bin Cave ชุดที่ 5 Damern Saduak Floating Market ชุดที่ 6 Visiting Ratchaburi Attractions ชุดฝึกมีประสิทธิภาพ 76.10/80.10 ผลการทดลองใช้ชุดฝึก โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง พบว่า นักเรียนสนใจสามารถอ่านเรื่อง ตอบคำถาม และพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวได้ระหว่างฝึก ผลการประเมินชุดฝึก พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยหลังการใช้ชุดฝึกนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการพูดสูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึก และนักเรียนเห็นด้วยอย่างมากต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษดังนี้ คือ มีความคิดเห็นด้านบรรยากาศ นักเรียนมีความสนุกสนาน ด้านกิจกรรม นักเรียนอ่านและพูดได้อย่างมีจุดหมายมากขึ้น ด้านประโยชน์ นักเรียนนำความรู้จากชุดฝึกไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ควรมีการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนโดยใช้กระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่ม

สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง (2550: 4) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่าหลังจากนักเรียนได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

แสงเดือน อ่องสว่าง (2554 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างชุดกิจกรรมเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเรื่อง Our Town โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองเหนือ (แสงศรีวิทยา) สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาแพร่เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเรื่อง Our Town โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพโดยเฉลี่ย 85.06/84.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80/80 และนักเรียนมีความพึงพอใจ ต่อชุดกิจกรรมเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเรื่อง Our Town โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 อยู่ในระดับดีมาก

จมานนท์ บุตรชาดา (2560 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ด้วยข้อมูลท้องถิ่นอ่างทอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 พบว่า ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์เรื่องข้อมูลและสารสนเทศ กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 83.16/80.89 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี และความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยชุดกิจกรรมฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ เรื่องข้อมูลและสารสนเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมาก

ภัทรกร บุญศรี (2562 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม พบว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลอง ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.75 และหลังการ ทดลอง มีค่าเฉลี่ย 4.98 โดยพบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ใน ระดับดีร้อยละ 3.33 หลังการทดลองพบว่านักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีมากขึ้น ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลองพบว่า หลังการทดลองนักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการ สื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

งานวิจัยต่างประเทศ

เออร์ (Ur, 1998) กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองไม่ประสบความสำเร็จในการพูด ภาษาที่สอง นั้นมีหลายประการ เช่น มีการกังวลว่าจะพูดผิด กลัวเสียหน้า ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรหรือ อะไร และมักจะใช้ภาษาแม่ (Mother Language) แทนที่จะใช้ภาษาเป้าหมาย (Target Language) ในขณะฝึกพูดในชั้นเรียน และจากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไข่มุก ภาควิชา (2554: 31-33) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดหน้าชั้นเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการพูดสำหรับ นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประชาบำรุงมีความสามารถในการพูดดีขึ้นร้อยละ 87.91

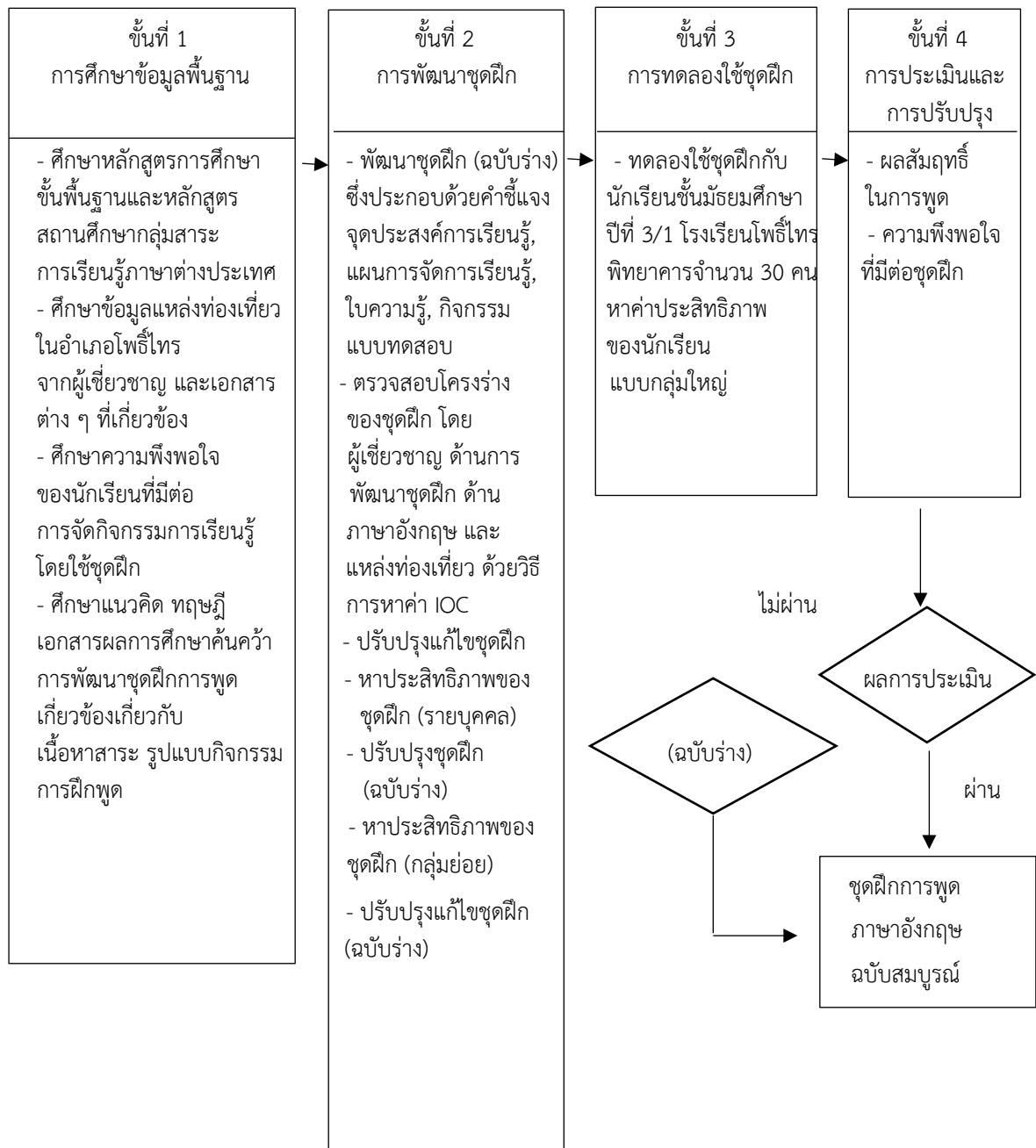
โรบินสัน (Robinson, 1997: 199-197) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างครูที่สอน โดยใช้การ สอนแบบ Communicative Approach และการสอนแบบ Non Communicative Approach ใน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศ โดยทำการสำรวจจากการสอบถาม จากทางโทรศัพท์จากครูผู้สอนจำนวน 300 คนที่สอนในระดับมัธยม ผลการสอบถามครู ที่ใช้การสอน แบบ Communicative Approach สนใจเรื่องการสื่อสารการเรียนรู้, กิจกรรมและการจัดกลุ่ม นักเรียน มากกว่าที่ครูที่สอนแบบ Non Communicative Approach

ในการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ มีสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ซึ่งได้แก่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย หลักการจุดหมายกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะ อันพึงประสงค์ ความสำคัญทำไมต้องเรียน ภาษาต่างประเทศ สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ คุณภาพ ผู้เรียน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ แกนกลาง อภิธานศัพท์ โครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คำอธิบายรายวิชาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และ แหล่งการเรียนรู้ ทั้งนี้ ได้กล่าวถึงแนวนโยบายในการปรับปรุง หลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงชั้นที่ 3 คือระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ให้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร และ เป็นการบูรณาการความรู้วิชาภาษาอังกฤษกับเรื่องราวในท้องถิ่น ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกิดความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน สามารถพูดแนะนำชักชวนเป็นบทสนทนาสั้น ๆ เกี่ยวกับ แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทรได้ และเพื่อตอบสนองตามจุดหมายของหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

การพัฒนาชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมกับระดับชั้น ทั้งนี้ การพัฒนาชุดฝึกได้ยึดทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วยความหมาย ลักษณะ กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แนวการสอน เพื่อการสื่อสารและบทบาทครูในการสอนภาษาอังกฤษ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรายละเอียด เกี่ยวกับเรื่องแนวคิด ขั้นตอนการสอนพูด กิจกรรม การพูดเพื่อการสื่อสาร การจัดกิจกรรมการพูด

ตามแนวทฤษฎีเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เนื้อหาสาระเกี่ยวกับเรื่องราวที่ใกล้ตัว ในท้องถิ่นของตน คือ แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร และเน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติทบทวนบทเรียนหลังการเรียนรู้ด้วย

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร
3. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร

สมมติฐานการวิจัย

1. ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความก้าวหน้าสูงกว่าร้อยละ 50
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร อยู่ในระดับมาก

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น (Independent Variables) คือ ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน . เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา
3. เนื้อหาที่นำมาพัฒนาเป็นชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร คือเนื้อหาเรื่อง Phosai Attractions ประกอบด้วย ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 เรื่อง ดังนี้
 - 3.1 เรื่องที่ 1 Going to Had Salueng
 - 3.2 เรื่องที่ 2 Let's go to Sam Phan Bok "The Grand canyon of Thailand"

3.3 เรื่องที่ 3 Let's see the giant rock pillars
“Sao Chaliang”

3.4 เรื่องที่ 4 Visiting Pha Sam Meun Ru

3.5 เรื่องที่ 5 Camping at Phu Samui

4. ระยะเวลาในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ระหว่างวันที่ 4 เดือน มกราคม พ.ศ. 2565 ถึงวันที่ 5 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565 โดยใช้เวลาในการทดลอง สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 5 สัปดาห์ รวมระยะเวลา 10 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นรูปแบบหรือเพื่อใช้ฝึกให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะตามลำดับขั้นตอนด้วยตนเอง เพื่อความชำนาญ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ได้อย่างถูกต้อง โดยจัดทำทั้งหมด 5 เรื่อง ได้แก่

1.1 เรื่องที่ 1 Going to Had Salueng

1.2 เรื่องที่ 2 Let's go to Sam Phan Bok “The Grand canyon of Thailand”

1.3 เรื่องที่ 3 Let's see the giant rock pillars
“Sao Chaliang”

1.4 เรื่องที่ 4 Visiting Pha Sam Meun Ru

1.5 เรื่องที่ 5 Camping at Phu Samui

2. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Phosai Attractions จำนวน 5 แผน 10 ชั่วโมง เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อประกอบการใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะพัฒนานักเรียนให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ ตามความสามารถที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ

3. ประสิทธิภาพของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร หมายถึง คุณภาพชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผ่านการพัฒนาและทดลองใช้ มีประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 75/75 โดยคิดจากคะแนน 2 ส่วน ดังนี้

75 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ร้อยละคะแนนของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมการประเมินผลงานและคะแนนที่สอบย่อยท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในระหว่างดำเนินการทดลอง ได้ร้อยละ 75

75 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ร้อยละคะแนนของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการได้รับความรู้ความเข้าใจ จากการใช้ชุดฝึกในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง หลังการใช้ชุดฝึกร้อยละ 75

4. ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าเฉลี่ยที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนโดย

เปรียบเทียบคะแนนทดสอบหลังเรียนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียน กับความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนเต็ม

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการพูด หมายถึง คะแนนผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบการพูดเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ของนักเรียน สามารถสนทนาโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวอยู่ที่ไหน มีความสำคัญอย่างไร การเดินทางไปได้ทางใดบ้าง ซึ่งวัดโดยใช้แบบทดสอบ

6. ความพึงพอใจของนักเรียน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดในทางที่ดีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ซึ่งวัดโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

7. นักเรียน หมายถึง ผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ของโรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 180 คน

บทที่ ๓ การดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร เป็นการศึกษาค้นคว้าและพัฒนา (Research and Development) โดยมีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นหน่วยวิเคราะห์ (Unit of Analysis) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 180 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
 - 1.1 ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร จำนวน 5 ชุด ได้แก่
 - 1.1.1 เรื่องที่ 1 Going to Had Salueng
 - 1.1.2 เรื่องที่ 2 Let's go to Sam Phan Bok "The Grand canyon of Thailand"
 - 1.1.3 เรื่องที่ 3 Let's see the giant rock pillars "Sao Chaliang"
 - 1.1.4 เรื่องที่ 4 Visiting Pha Sam Meun Ru
 - 1.1.5 เรื่องที่ 5 Camping at Phu Samui
 - 1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาการใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร รายวิชา อ23102 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2564 มีทั้งหมด 5 แผน

การจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 ชั่วโมง ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Going to Had Salueng

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Let's go to Sam Phan Bok "The Grand canyon of Thailand"

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Let's see the giant rock pillars "Sao Chaliang"

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Visiting Pha Sam Meun Ru

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Camping at Phu Samui

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนได้แก่

แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร

2.2 แบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามวิธีของ ลิเคิร์ท จำนวน 15 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร อำเภอโพธิ์ไทร ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 30 คน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร มีทั้งหมดจำนวน 5 ชุด ใช้เวลาสอน 10 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบการพูดเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร คะแนน 20 คะแนน

ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ในวันที่ 28-29 ธันวาคม 2564

2. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร 4 ในระหว่างวันที่ 4 มกราคม 2565 – 5 กุมภาพันธ์ 2565 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้

3. เมื่อดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร เสร็จสิ้นแล้ว ดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) ในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2565 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดสอบเมื่อนักเรียนทำชุดฝึกครบทั้ง 5 ชุด โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน แต่สลับตัวเลือกและสลับข้อกัน และวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร รวบรวมคะแนนที่ได้ทั้งหมดไว้เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดย

1.1 หาค่าความเที่ยงตรงของข้อสอบ โดยการหาค่าเฉลี่ยเพื่อดูค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence)

1.2 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยวิธีของ แบรินแนน (Brannan)

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยวิธีของโลเวท (Lovett)

2. หาประสิทธิภาพของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยใช้สถิติ t-test (Dependent Sample)

4. หาค่าดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยใช้วิธีของ กูดแมนและชไนเดอร์ (Goodman, Fletcher and Schneider. 1980: 30-34, อ้างถึงใน เผธิญ กิจระการ. 2545 : 1-3)

5. หาคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจ ดังนี้

5.1 หาค่าอำนาจจำแนกโดยวิธีการทดสอบค่า t

5.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจทั้งฉบับโดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) โดยใช้สูตรของครอนบาช (Cronbach)

6. หาระดับความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร โดยใช้เกณฑ์แปลความหมาย ดังนี้

4.51 – 5.00 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

2.51 – 3.50 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้วิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ มีดังนี้

1.1 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาช (Cronbach) จากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 99-93)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
 n คือ จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
 S_i^2 คือ คะแนนความแปรปรวนรายข้อ
 S_t^2 คือ คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

2. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 104) ดังนี้

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
 f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงเป็นร้อยละ
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด 2545: 105) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
 N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด 2545 : 106) ดังนี้

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 X แทน คะแนนดิบแต่ละตัว

$$\frac{\sum \text{แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม}}{\sum \text{แทน ผลรวมของคะแนน}}$$

3. การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร โดยการหาค่า โดยใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้ (เผชญิ กิจระการ 2544 : 49) ดังนี้

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{\frac{\sum X}{A}} \times 100 \text{ หรือ}$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	คะแนนของแบบฝึกทุกชุดรวมกัน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกทุกชุดรวมกัน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

4. การหาค่าดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index: E.I) ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร โดยใช้วิธีของกูดแมน เฟลทเชอร์ และชไนเดอร์ (Goodman Fletcher and Schneider. 1980 : 30 – 34, อ้างถึงใน เผชญิ กิจระการ. 2545 : 1-3) ดังนี้

$$\text{ค่าดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

5. การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการทดสอบ t-test (Dependent Samples) มีสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 87-88)

$$t = \frac{\frac{\sum D}{\sqrt{N \sum D^2 - (\sum D)^2}}}{(N - 1)}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
	D	แทน	ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. การวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ตามเกณฑ์ 75/75 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดอำเภอโพธิ์ไทร จากการทำแบบทดสอบการพูดท้ายชุดฝึกทั้ง 5 ชุด ได้คะแนนเฉลี่ย 75.9 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 75.9 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.9 ดังนั้น E_1 ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.9 และผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้คะแนนเฉลี่ย 16.3 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.7 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.7 ดังนั้น E_2 ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.7

จึงสรุปได้ว่าประสิทธิภาพของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร มีประสิทธิภาพ 75.9/81.7 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75

2. การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ผู้วิจัยได้นำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร มาหาค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ t-test (Dependent Samples) ในกรณีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน พบว่า ผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่เรียนด้วยชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ก่อนเรียน มีคะแนนรวมเท่ากับ 354 คะแนน คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 11.80 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 2.20 และคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนมีคะแนนรวม เท่ากับ 490 คะแนน คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 16.30 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.15

จากคะแนนที่คำนวณได้ เนื่องจากค่า t ที่คำนวณได้ตกอยู่ในเขตปฏิเสธสมมติฐาน H_0 จึงยอมรับสมมติฐาน H_1 กล่าวคือ คะแนนการพูดหลังใช้ชุดฝึกกับคะแนนการพูดก่อนใช้ชุดฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนการพูดหลังใช้ชุดฝึกสูงกว่าคะแนนการพูดก่อนใช้ชุดฝึก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลองใช้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนทดลองใช้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการศึกษาข้อที่ 2

3. การวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยใช้วิธีการของกูดแมน เฟลทเชอร์ และชไนเดอร์ (Goodman Fletcher and Schneider. 1980 : 30 – 34, อ้างถึงใน เจริญ กิจระการ. 2545 : 1-3)

ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร มีค่าประสิทธิผลเท่ากับ 0.553 แสดงว่านักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นเท่ากับ 0.553 หรือคิดเป็นร้อยละ 55.30

4. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร

เมื่อนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร จำนวน 15 ข้อ ผลการวิเคราะห์พบว่า ความพึงพอใจที่มีต่อชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = 0.65) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการศึกษาข้อที่ 2 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก กิจกรรมระหว่างอ่าน ช่วยทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูด ได้อย่างมีจุดมุ่งหมายมากขึ้น ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.51) รองลงมาคือ กิจกรรมก่อนการฝึกช่วยทำให้นักเรียนอยากทำกิจกรรมอื่นต่อไป ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.46) และกิจกรรมระหว่างฝึก ช่วยทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูด ได้อย่างมีจุดมุ่งหมายมากขึ้น ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.53) และข้อที่มีค่าเฉลี่ย 3 ลำดับสุดท้ายคือ ขนาดของรูปเล่มมีความเหมาะสม ($\bar{X} = 3.64$, S.D. = 0.81) ชุดฝึกช่วยทำให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน ($\bar{X} = 3.63$, S.D. = 0.71) และการเรียนด้วยชุดฝึกเปิดโอกาสให้นักเรียนศึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.67)

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลพัฒนาชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ซึ่งจากการศึกษาสามารถสรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร
3. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยผลการพัฒนาชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ปรากฏผลเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ

1. ประสิทธิภาพของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ร้อยละ 75.9 และประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ทางการเรียน (E_2) ร้อยละ 81.7 แสดงว่ามีประสิทธิภาพ 75.9/81.7 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ระหว่างก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.553 ซึ่งหมายถึงโดยภาพรวมนักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นเท่ากับ 0.553 หรือคิดเป็นร้อยละ 55.30 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าสามารถนำไปสู่การอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.9/81.7 หมายความว่านักเรียนทั้งหมดได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบย่อยทั้ง 5 ชุด ร้อยละ 75.9 และคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 81.7 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 75/75 และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ได้ผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพตามกระบวนการที่ถูกต้อง คือ การหาประสิทธิภาพแบบรายบุคคล (Individual Tryout) กับนักเรียน 3 คน มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 60/60 โดยมีประสิทธิภาพเท่ากับ 66.33 / 66.65 การหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มย่อย (Small group Tryout) กับนักเรียน 9 คน มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70/70 โดยมีประสิทธิภาพเท่ากับ 70.66 / 72.75 และการหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มภาคสนามกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 34 คน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.3/81.3 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 ผู้วิจัยได้นำผลการทดลองหาประสิทธิภาพ มาปรับปรุง ด้านภาษา เนื้อหา ไวยากรณ์ การสะกดคำ เพื่อให้ถูกต้อง และง่ายแก่การเข้าใจ ปรับปรุงตัวอักษรให้ชัดเจนถูกต้อง มีรูปภาพประกอบชุดฝึก ก่อนนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร พบว่ามีประสิทธิภาพ 79.5/81.7 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้คือ 75/75 แสดงว่าชุดฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับสมมติฐานการศึกษาค้นคว้าข้อที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรัตน วังศ์ยะรา (2548 : บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดราชบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 20 คน ผลการศึกษาพบว่าชุดฝึกมีประสิทธิภาพ 76.10/80.10 สอดคล้องกับงานวิจัยของ แสงเดือน อ่องสว่าง (2554 :

บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างชุดกิจกรรมเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเรื่อง Our Town โดยใช้
 ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองเหนือ
 (แสงศรีวิทยา) สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาแพร่เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมเสริมทักษะการ
 สื่อสารภาษาอังกฤษเรื่อง Our Town โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพโดยเฉลี่ย 85.06/84.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้
 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จมานนท์ บุตรชาดา (2560 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้ชุด
 กิจกรรมพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ด้วยข้อมูลท้องถิ่นอ่างทอง สำหรับนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์เรื่องข้อมูลและสารสนเทศ กลุ่มสาระ
 การเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ
 83.16/80.89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

2. ผลการทดลองใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วย
 ตนเอง พบว่า นักเรียนสนใจ สามารถสนทนาถามตอบข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว และพูดแนะนำ
 สถานที่ท่องเที่ยวได้ ระหว่างฝึก ผลการประเมินชุดฝึกพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
 ภาษาอังกฤษด้านการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ
 แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยหลังการใช้ชุดฝึกนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์
 ทางการพูดสูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนได้เรียนรู้
 จากแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนสามารถจดจำเรื่องราว
 ต่าง ๆ ได้แม่นยำ ง่ายต่อการเรียนรู้ อีกทั้งการได้ฝึกอ่าน ฝึกพูดจากประสบการณ์ตรง จะทำให้ผู้เรียน
 มีความสนใจกระตือรือร้นในการเรียน และสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษา
 ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ว่าการจัดการศึกษาต้องมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้สามารถเรียนรู้และ
 พัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด การจัดการศึกษา จึงต้องส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้
 เรียนแสวงหาความรู้จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่ใกล้ตัวและไกลตัวเพื่อ ให้ผู้เรียนได้รับ
 การพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ชุมชนและ
 สังคม เพื่อให้มีทักษะคือความชำนาญ แม่นยำในบทเรียนและก่อให้เกิดการเรียนรู้เรื่องราวในชุมชน
 ดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ด้วยการนำชุด
 ฝึกมาใช้ในการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษจึงมีความเหมาะสมที่สุด ผลสัมฤทธิ์
 ด้านการพูดของนักเรียนหลังใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า
 ด้านการพูดเนื้อหาเป็นเรื่องราวในท้องถิ่นที่ใกล้ตัว นักเรียนมีความสนใจ ต้องการจะเรียนรู้เนื้อหาไม่
 ยาก เหมาะสมกับวัยของนักเรียน อีกทั้งได้ฝึกอ่านและตอบคำถามจากกิจกรรม (Activity) จนมีความ
 รู้และความเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาค้นคว้าของ รัตนา วงศ์ยะรา (2548 : บทคัดย่อ)

ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวใน จังหวัดราชบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานพบว่า นักเรียน และ ผู้ที่เกี่ยวข้อง ต้องการให้มีการพัฒนาชุดฝึกการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษที่มีรูปแบบหลากหลาย โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดราชบุรี มีภาพประกอบ สี สวยงามและนักเรียนได้ ฝึกทักษะการอ่านและการพูดเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาชุดฝึกพบว่าชุดฝึกการอ่านและการพูด ภาษาอังกฤษประกอบด้วย คำชี้แจง วัตถุประสงค์ แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงานและ แบบทดสอบ โดยจัดทำเป็น 6 เรื่องจำนวน 6 ชุดคือ ชุดที่1 เรื่อง Ratchaburi Attractions ชุดที่ 2 เรื่อง Khao Chongpran ชุดที่ 3 Wat Kanon Nang Yai ชุดที่ 4 Khao Bin Cave ชุดที่ 5 Damnern Saduak Floating Market ชุดที่ 6 Visiting Ratchaburi Attractions ชุดฝึกนี้มี ประสิทธิภาพ 76.10/80.10 ผลการทดลองใช้ชุดฝึก โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง พบว่า นักเรียนสนใจสามารถอ่านเรื่อง ตอบคำถาม และพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวได้ระหว่างฝึก ผลการ ประเมินชุดฝึก พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษก่อน และหลังการใช้ชุดฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยหลังการใช้ชุดฝึกนักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการพูดสูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึก

ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของนักเรียนหลังการใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่าหลังใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่ง ท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร นักเรียนมีทักษะการพูดอยู่ในเกณฑ์ดีมาก จำนวน 12 คน และอยู่ในระดับ ดี จำนวน 18 คน โดยนักเรียนสามารถพูดนำเสนอเนื้อเรื่องได้ระดับสูงสุด รองลงมาคือการออกเสียง การแสดงท่าทางประกอบและความคล่องแคล่ว ตามลำดับทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนมีระยะเวลา ในการฝึกจำกัด กิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ ใช้ส้อมเป็นบางกลุ่ม บางคู่ จึงทำให้นักเรียนพูดได้ ไม่คล่องแคล่ว ส่วนการพูดนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว พบว่านักเรียนกล้าพูด กล้าแสดงออก ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนได้ฝึกพูดจากกิจกรรมในชุดฝึกซ้ำ ๆ จดจำเนื้อเรื่องได้ มีความ แม่นยำในเนื้อหาและสามารถถ่ายทอดมาใช้ในการพูดได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาค้นคว้าของ ประสิทธิ์ กัลปพฤกษ์ (2542 : 63) ที่ศึกษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การใช้กิจกรรมคู่ในชั้นเรียนทำให้นักเรียนมีการพัฒนาพฤติกรรม การพูด ภาษาอังกฤษในเรื่องความสามารถในการสื่อสาร ความพยายามที่จะสื่อสารโดยใช้ทั้ง ภาษาพูดและท่า ทาง อยู่ในระดับดีมากและมีการพัฒนาระดับความสามารถทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษในเรื่อง ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสารและสำเนียงใน การพูดอยู่ในระดับมากจะเห็นได้ว่าชุดฝึกทักษะการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษนั้นมีประโยชน์ และ มีคุณค่าในการจัดการเรียนการสอน ชุดฝึกที่สร้างขึ้นยังเป็นสื่อที่ตอบสนองความต้องการของครูและ นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พรสวรรค์ คำบุญ (2534 : 17) ที่ว่าการฝึกเป็นกิจกรรมที่สำคัญ

ที่ทำให้ผู้เรียนมีความชำนาญ แม่นยำในบทเรียนเกิดการเรียนรู้ช่วยให้ผู้ฝึกเกิดความคล่องแคล่ว จำได้แม่นยำ รวมทั้งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ อุดุลย์ ภูปลื้ม (2539 : 24-25) ที่ว่าชุดฝึกทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดความสนุกสนานและเข้าใจบทเรียน จดจำเนื้อหา คำศัพท์ต่าง ๆ ได้คงทน อีกทั้งยังสอดคล้องกับ มนทิรา ภักดีณรงค์ (2540 : 99 -100) ที่ว่าการฝึกทักษะการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษ จำเป็นต้องอาศัยการฝึกกระทำบ่อย ๆ ลงมือกระทำเอง ดังนั้นสื่อชุดฝึกจึงเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพในการนำมาใช้พัฒนาทักษะการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

3. ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.553 ซึ่งหมายถึงโดยภาพรวมนักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นเท่ากับ 0.553 หรือคิดเป็นร้อยละ 55.30 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าองค์ประกอบของชุดฝึกช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถพัฒนาทักษะด้านการพูดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ นอกจากนั้น ชุดฝึกช่วยทำให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นลำดับ ตามขั้นตอน มีการใช้สื่อเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้สามารถพัฒนาการพูดได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ตรงตามผลการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537 : 490) ที่ว่า ชุดฝึกควรมีองค์ประกอบคือ คำชี้แจง ใบแนะนำทาง แผนการจัดการเรียนรู้ (ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ กิจกรรมการเรียน สื่อการสอนและประเมินผล) และใบเฉลย สอดคล้องกับงานวิจัยของอารีย์ วาสน์อำนวนย (2545 : บทคัดย่อ) ที่ว่าแบบฝึกที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย คำอธิบายการใช้แบบฝึก ชื่อแบบฝึก จุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนการสอนและแบบทดสอบ รายจุดประสงค์ และควรวัดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และการพัฒนาการของนักเรียนในแต่ละวัย จัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดประสงค์ มีความยากง่ายเหมาะสมกับวัย เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก มีคำชี้แจงที่เข้าใจง่าย มีรูปแบบที่หลากหลาย มีรูปภาพประกอบ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ อารีย์ บัวคุ้มภัย (2540 : 21 – 22) ที่ว่า ควรมีความถูกต้องด้านเนื้อหา ซึ่งทำได้โดยการตรวจสอบหรือทดลองใช้ ก่อนที่จะนำไปใช้จริง มีรูปภาพประกอบ เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการอ่านเรื่องจากใบความรู้ ช่วยกันคิดอภิปรายเพื่อตอบคำถามจากภาพว่าสถานที่ในภาพคือสถานที่ใด มีสิ่งใดน่าสนใจ ร่วมมือกันปฏิบัติกิจกรรม ได้ศึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ด้วยความสนุกสนาน มีความมั่นใจ กล้าพูด กล้าแสดงออก สามารถนำเรื่องที่อ่านมาพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ การเดินทางและเรื่องราวที่น่าสนใจ ในเรื่องระยะเวลาในการฝึกควรได้รับการฝึกเพิ่มเติมทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเนื้อหาในชุดฝึกเป็นเรื่องราวในท้องถิ่นที่ใกล้ตัวของนักเรียน ที่นักเรียนมีความสนใจต้องการจะเรียนรู้ เนื้อเรื่องไม่ยาก เหมาะสมกับวัย นอกจากนั้นนักเรียนได้เข้าร่วมทำกิจกรรมจนคล่องแคล่วทั้งกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่และเป็นรายบุคคล ได้ฝึกอ่านฝึกพูดซ้ำ ๆ จนเกิดความเคยชิน ทำให้สามารถตอบคำถาม

และพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2525:19 – 20) ที่ว่าการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนไทยจะต้องฝึกเนื้อหาทางภาษาซ้ำ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินในภาษาอังกฤษหาสถานการณ์ต่าง ๆ มาให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาจริง ให้นักเรียนสังเกตและบอกกฎเกณฑ์อย่างง่าย ๆ เพื่อเป็นหลักในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง ช่วยให้นักเรียนถ้อยโยงความรู้ ความเข้าใจจากภาษาไทยไปหาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ชันธชัย มหาโพธิ์ (2532 : 20) ที่ว่ากิจกรรมการฝึกควรเหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของนักเรียน ใช้เวลาที่เหมาะสมและท้าทายความสามารถของผู้เรียนและสามารถนำไปฝึกด้วยตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับ มณฑิรา ภักดีณรงค์ (2540 : 99-100) ที่ว่านักเรียนจะมีความคงทนในการเรียนรู้ได้ ต้องได้ฝึกกระทำบ่อย ๆ และได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และสอดคล้องกับ แนวคิดของ ริเวอร์ (River 1968 : 97-100) ที่ว่าต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอในเรื่องหนึ่ง ๆ ก่อนที่จะฝึกเรื่องอื่น ๆ ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว ประโยคที่ฝึกควรสั้น ๆ ประโยคและคำศัพท์ควรใช้แบบที่พูดกันในชีวิตประจำวัน

4. ผลการประเมินด้านความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า กิจกรรมก่อนการฝึก ช่วยทำให้นักเรียนอยากทำกิจกรรมอื่นต่อไป กิจกรรมระหว่างการพูด ช่วยทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูด ได้อย่างมีจุดหมายมากขึ้น และกิจกรรมหลังการพูด ช่วยทำให้นักเรียน ใช้ภาษาอย่างมีอิสระและสร้างสรรค์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีส่วนร่วมในการฝึกกิจกรรมต่าง ๆ ชุดฝึกมีกิจกรรมหลากหลาย มีรูปภาพประกอบที่สวยงาม น่าสนใจ เนื้อหาน่าสนใจ ไม่ยาก และเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น ได้รับการฝึกซ้ำ ๆ จนจดจำเนื้อหาได้แม่นยำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาค้นคว้าของ แสงเดือน อ่องสว่าง (2554 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างชุดกิจกรรมเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเรื่อง Our Town โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองเหนือ (แสงศรีวิทยา) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาแพร่เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเรื่อง Our Town โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพโดยเฉลี่ย 85.06/84.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80/80 และนักเรียนมีความพึงพอใจ ต่อชุดกิจกรรมเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเรื่อง Our Town โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 อยู่ในระดับดีมาก

จากผลการศึกษาค้นคว้าของ ศศิธร วิสุทธิแพทย์ (2528 : 72) พบว่าแบบฝึกที่ดีควรใช้หลักจิตวิทยาในการสร้าง โดยมีภาพประกอบที่สวยงาม มีเนื้อหาที่น่าสนใจกิจกรรมในแบบฝึกควรมีหลากหลายรูปแบบ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรักสนุกสนานในการทำแบบฝึกไม่เกิดความเบื่อหน่าย เป็นสิ่งที่มีความหมายและประโยชน์ต่อผู้ฝึก สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ยังนักเรียนมีความพึงพอใจเกี่ยวกับชุดฝึก ในระดับปานกลางคือขนาดของรูปเล่มชุดฝึกควรมีความเหมาะสม ชุดฝึก

ช่วยทำให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน และการเรียนด้วยชุดฝึกเปิดโอกาสให้นักเรียนศึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน อยู่ในลำดับน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าข้อจำกัดในเรื่องเวลาในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายเพื่อตอบคำถามมีน้อยเกินไป การใช้กระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่ม ใช้ส้อมให้แสดงผลงานได้เป็นบางกลุ่มในเวลาจำกัด

ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ผู้วิจัยได้สรุปแนวคิด กิจกรรมและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับประเด็นต่อไปนี้ คือข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาค้นคว้า โดยมีรายละเอียดดังนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษไปใช้

จากการค้นพบข้อศึกษาค้นคว้า ผู้ศึกษาค้นคว้ามียข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำชุด ฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์ไทรพิทยาคาร ไปใช้ดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร มีประสิทธิภาพ ดังนั้นครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ควรนำรูปแบบและกิจกรรมต่าง ๆ ของชุดฝึกไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

2. จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า การที่นักเรียนได้ใช้ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ทำให้ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษา ควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ได้พัฒนาสื่อการเรียนการสอนประเภทชุดฝึกเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนให้สูงขึ้น

3. จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนจากการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอโพธิ์ไทร ทำให้นักเรียนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน กระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรียน นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แต่ชุดฝึกการพูดภาษาอังกฤษก็ยังช่วยให้นักเรียนใช้กระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่มน้อยกว่าความคิดเห็นด้านอื่น ๆ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรใช้วิธีสอนที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักกระบวนการคิด วิเคราะห์และฝึกให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้เป็นกลุ่มร่วมกัน เพื่อพัฒนาให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการคิดและการทำงานกลุ่มเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. **คู่มือการสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา**.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2539.
- กรมวิชาการ. **คู่มือการสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา**.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2542.
- กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ. **หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.
- กรมวิชาการ. (2545). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช
2551**. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน, 2551.
- กระทรวงศึกษาธิการ. **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช
2551**. กลุ่มพัฒนาหลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้, สำนักวิชาการและมาตรฐาน
การศึกษา, 2559.
- กระทรวงศึกษาธิการ. **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2559.
- _____. กรมวิชาการ. **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพมหานคร:
วัฒนาพานิช, 2545.
- กาญจนา คุณารักษ์. **การออกแบบการสอน**. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2539.
- กาญจนา ปราบพาล. **“กิจกรรมการใช้ภาษาในห้องเรียนเพื่อการสื่อสาร.”** มิตรครู 35,16
(สิงหาคม 2527) : 9-11.
- ชั้นธชัย มหาโพธิ์. **“รายงานการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี โดยใช้
แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก.”** อุดรธานี : หน่วยงานพิเศษ
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี, 2535.
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2536.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. **“ประสิทธิภาพของสื่อการสอนระดับปฐมวัย.”** ใน เอกสารการสอน
แบบฝึกปฏิบัติ ชุดวิชาสื่อการสอนระดับปฐมวัย หน่วยที่ 13-15
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช, 92. นนทบุรี : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2537.
- _____. **ระบบสื่อการสอน**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2550). **พื้นฐานการวิจัยการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กาฬสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.

- เผชิญ กิจระการ. (2544). **การวิจัยและเทคโนโลยีการศึกษา**. มหาสารคาม : ภาควิชาเทคโนโลยี-
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2545). **ดัชนีประสิทธิผล**. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เผชิญ กิจระการ และสมนึก ภัททิยธนี. (2544). “ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I),”
วารสารการวัดผลการศึกษา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 7 : 40-51 ; กรกฎาคม.
- มนทิรา ภักดีณรงค์. “การศึกษาแบบฝึกเสริมทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพและ
ความคงทนในการเรียนรู้ เรื่องยังไม่สายเกินไป วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา.” **ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต**
สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2540.
- รัตนา วงศ์ยะรา. “การพัฒนาชุดฝึกการอ่านและการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวใน
จังหวัดราชบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” **วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา**
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร,
2548.
- ราชบัณฑิตยสถาน. **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2526**. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2526.
- วารสารการวิจัยทางการศึกษา 23, 2 (เมษายน - มิถุนายน 2536) : 33-44.
- ศศิธร วิสุทธิแพทย์. “แบบฝึกหัดสำหรับการสอนเรื่องวลีในภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษา.” **วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย**
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒ ประสานมิตร, 2525.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. **ผลการวัดและประเมินคุณภาพการศึกษา
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540 ระดับประเทศ**. ม.ป.ท., 2540.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2537). **เอกสารเสริมความรู้สำหรับครู**
การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542**. กรุงเทพมหานคร : บริษัทพริกหวาน
กราฟฟิค, 2542 .
- อารีย์ บัวคุ้มภัย. “การสร้างแบบฝึกเพื่อเสริมทักษะการใช้ถ้อยคำในงานเขียนร้อยแก้ว
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.” **วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต**
สาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2540.
- อารีย์ วาสน์อานวย. “การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจตามแนวการสอน
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” **วิทยานิพนธ์**
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศิลปากร, 2545.

- Barret, Thomas C. **Taxnomy of Reading Comprehension, How to teach Reading.**
New York : Rineheart abd Winston, 1979.
- Miller, Petricis. **The Characteristics of good Teacher.** English Teaching Forum 19,1
(1987) : 40 – 41.
- Rivers, Wilga M. **Teaching Foreign Language Skills.** Chicago : The University of
Chicago Press, 1980.

ภาคผนวก

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

Speaking Test

Directions: Look at the following tourist attractions in Phosai District. Choose only one place to talk about it by using the following guideline.

คำสั่ง: ให้นักเรียนพูดเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่นักเรียนสนใจเพียง 1 แห่ง โดยใช้โครงสร้างประโยคที่กำหนดให้

Phosai Attractions

Sam Phan Bok

Haad Saleung

Sao Chaliang

Phu Samui

Pha Sam Meun Ru

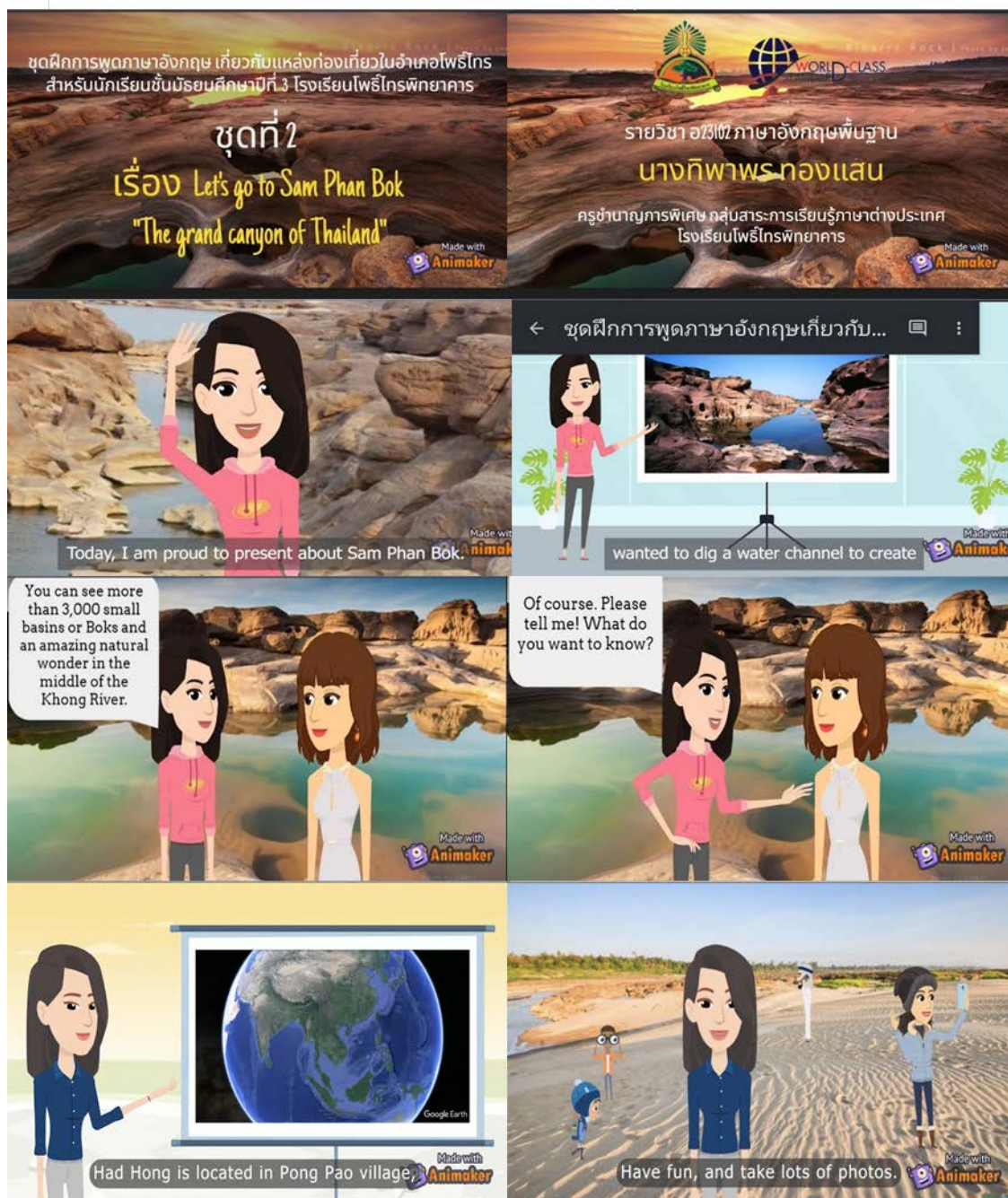
My favorite tourist attraction in Phosai district is.....
 which is located in.....
 It is about.....kilometers from the city of Ubon Ratchathani
 and it is about.....kilometers from the district.
 It is about.....kilometers away from the village.

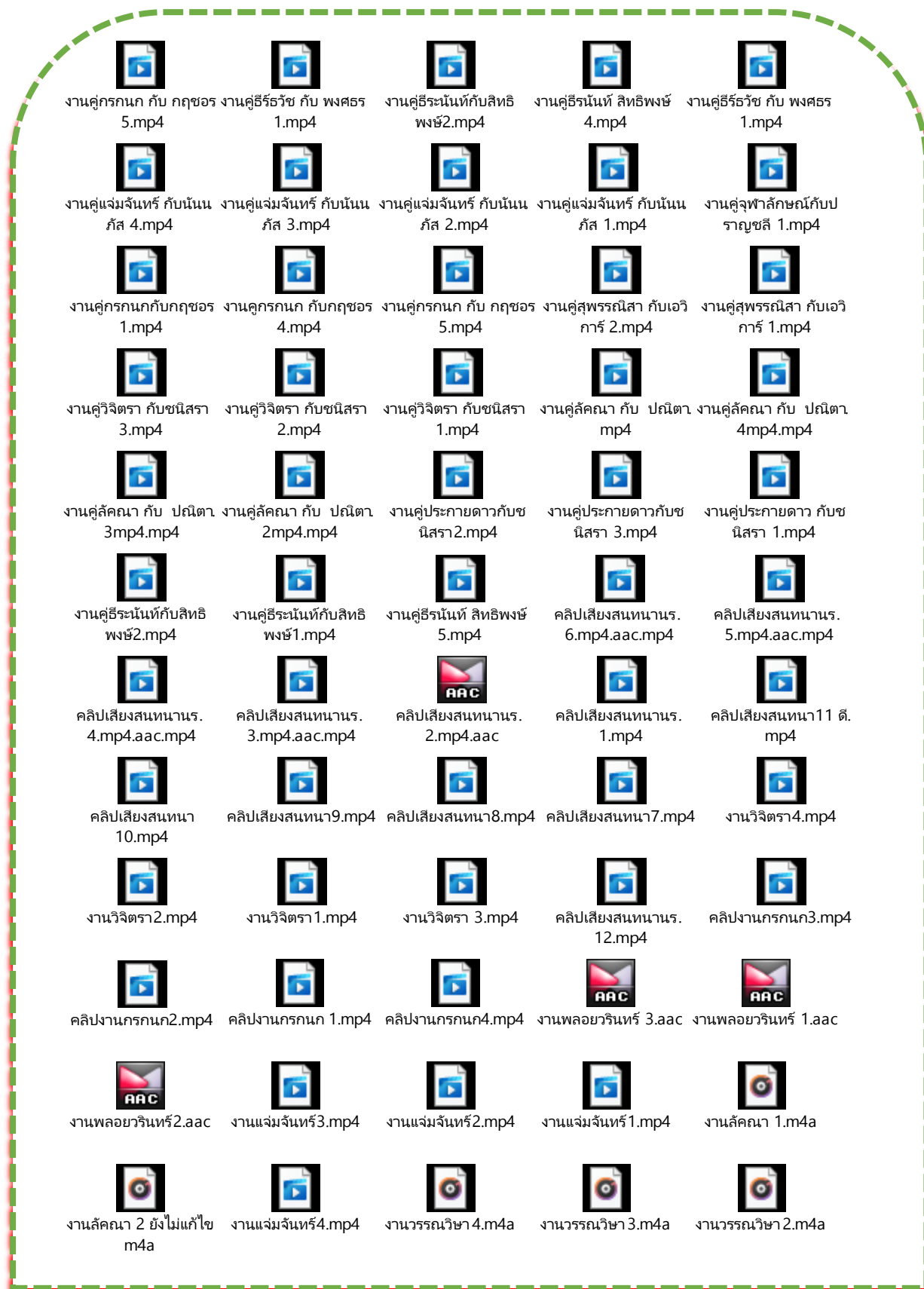
.....

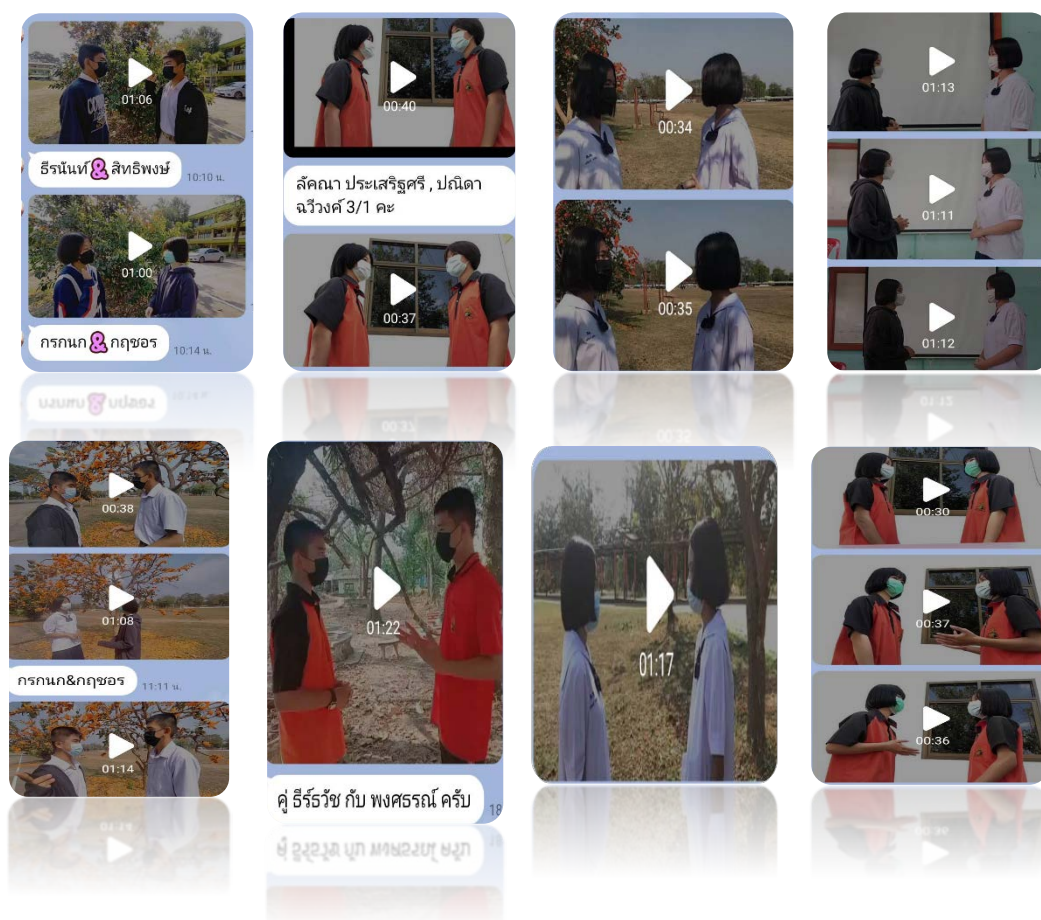
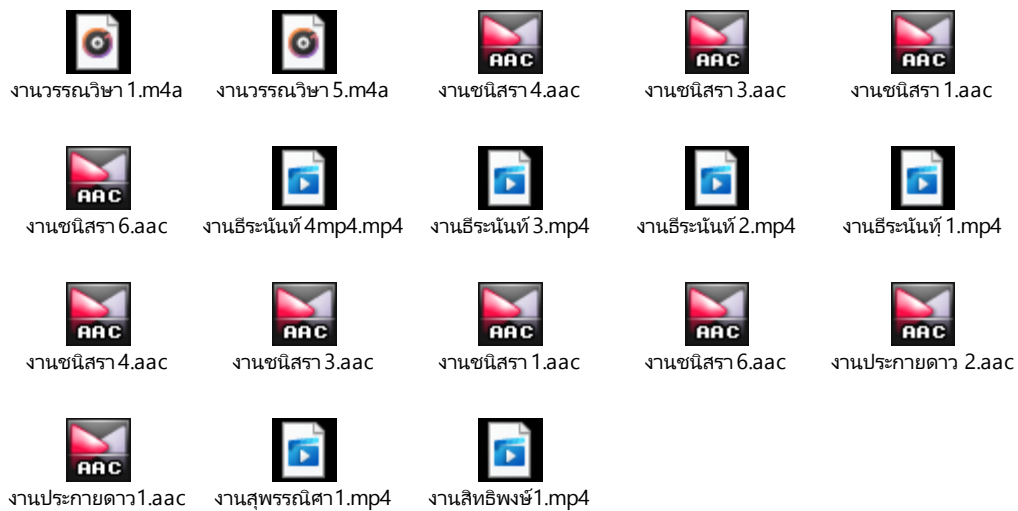
(Give more details about this place as you possibly can.)

ตัวอย่างสื่อ นวัตกรรม และผลงานนักเรียน

- <https://youtu.be/5oPCah2P5PA>
- <https://youtu.be/nkjOGGjWf9g>
- <https://www.youtube.com/?v=zPEcubFEbys>
- <https://www.youtube.com/watch?v=sXclw3mCYEk>
- https://www.youtube.com/watch?v=OfQju8xS_5U
- <https://www.youtube.com/watch?v=nQMFxG1AhaQ>
- <https://www.youtube.com/watch?v=24slb2QrcSw>

Activity 1
Discuss the questions given

Directions: Look at the pictures and discuss the following questions.

Source: <https://www.tourismthailand.org>.

1. S1: Where is this place?
S2:
2. S1: How far is it from the city center of Ubon Ratchathani?
S2:
3. S1: Why is this place called Sam Phan Bok?
S2:
4. S1: Which season can you see amazing basins?
S2:
5. S1: What are the shapes of indented rock islets?
S2:

*Let's talk with your friend.
The more you talk, the more you feel confident.*

Activity 4 Build dialogue

Directions: Read these sentences, then complete the questions.

Situation: You meet a foreigner on the road in Phosai district. He would like to go to Sam Phan Bok. This is a conversation between the foreigner and you.

You: Hello.1..... I help you?

A foreigner: Yes, I'd like to go2..... Sam Phan Bok.

You: Of course. Please tell me!3..... do you want to know?

A foreigner:4..... is it?

You: It is located in Pong Pao village, Lao Ngam sub-district.

A foreigner:5..... can I get there?

You: You can get there6..... your own car.

A foreigner:7..... does it take from Phosai district?

You: It takes about 30 minutes8..... car.

A foreigner: What can I9..... there?

You: You can see more than 3,000 small basins or Boks and an amazing natural wonder in the middle of the Khong River

A foreigner:10.....

You: You're welcome.

Activity 5
Act the interview in pair

Directions: Read and listen to the dialogue and then act the interview in pair.

Situation: Your friend wants to go to Sam Phan Bok. This is a conversation between your friend and you.

How can I get there?

*You can get there by
your own car.*

You: Hello. Can I help you?

Your friend: Yes, I'd like to go to Sam Phan Bok.

You: Of course. Please tell me! What do you want to know?

Your friend: Where is it?

You: It is located in Pong Pao village, Lao Ngam sub-district.

Your friend: How can I get there?

You: You can get there by your own car.

Your friend: How long does it take from Phosai district?

You: It takes about 30 minutes by car.

Your friend: What can I see there?

You: You can see more than 3,000 small basins or Boks and an amazing natural wonder in the middle of the Khong River

Your friend: Thank you very much.

You: You're welcome.

Practice makes perfects!

Activity 6 Talk about Sam Phan Bok

Directions: Work in pair. Talk about Sam Phan Bok by using the following guidelines.

Source: <https://www.tourismthailand.org>.

S1: I am going to.....by.....

Which is located.....It's about.....

kilometers from.....to.....

I would like to go there because.....

.....

.....

S2: I am going to.....by.....

Which is located.....It's about.....

kilometers from.....to.....

I would like to go there because.....

.....

.....

Practice makes perfect!

